

FAGKRITISK 4 FRONTBLAD

30.10.75

FRONT-FONDEN

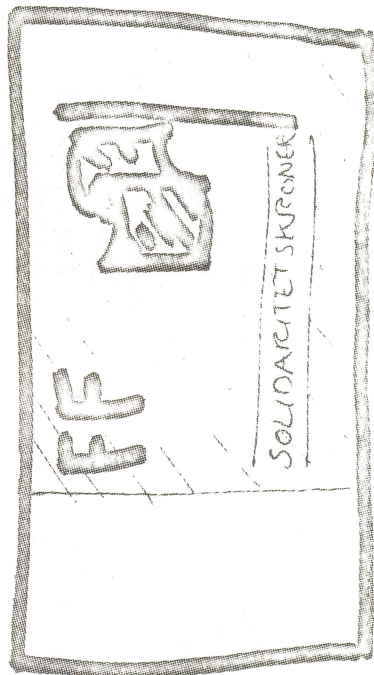
INDKALDELSE TIL STIFTENDE MØDE :

14/11 kl. 19.30 KABARETSALEN

- Dagsorden:
1. Problematisering af oplæg
 2. Opstilling af grundlag
 3. Opstilling af ledelse

Vi foreslår at mødet har som mål at igangsætte Frontfonden. Vi mener at det efter en grundig diskussion af mål og midler, ud fra det udsendte oplæg i frontbladet, vil være muligt at udarbejde et arbejdsgrundlag. Mødet vil kunne slutte med opstille en foreløbig ledelse, der varetager fondens etablering og derefter stiller sit mandat til rådighed på et møde i februar for alle fondtilsluttede.

forberedelsesgrp.
Aktuelle arbejdskampe

I N D H O L D

- Side 1: Indkaldelse til stiftende møde i Frontfonden.
2: Om frontbladets funktion og indholdet i dette nummer.
5: Indkaldelse til FTMM den 3.11.
6: Referat fra FTs strategiseminar den 10.-11. okt.
14: 'Til kritik af fronten' - Socialistisk aktivgruppe.
45: Kritik af 'Til kritik af fronten'. - Jan Knus.
59: Rapporter fra enkeltfrontter.
73: 'Agit-prop' - Jan Knus.
82: Pagtryk-annonce.

Oplysninger om glente sager:

På seminaret d.10.10 og 11.10 blev der efterladt et sort taske indholdende et læst frontblad + diverse bøger tilkørende Jens Blach. Endvidere var der tilovers: En blå ribstrikket trøje.
Fra en fest på Møllevangssalle 67 d.3.10.: En tynd grøn glatstrikket mellemet pulli-over med rund hals.

Om frontbladets funktion og indholdet i dette nummer.

Dette er en forsøgsvis og ret abstrakt bestemmelse af FB i forhold til FFs arbejde. Netop nu kan den næppe fremføres mere konstant end ved at angive de potentielle muligheder og ønskelige initiativer for en overskriftløse af vore hidtidige arbejdsområder og måder, med det mål at få bladet til at konstituere en aktivt politisk formidlende og kvalificerende offentlighed.

Den hidtidige funktionsbestemmelse af FB har ligget i formidlingen af politiske diskussioner inden for FF, til en sikring af den interne offentlighed. Heri ligger en forståelse af FF som bestående af 'isolerede' enkeltfronter, aktive grupper og undergrupper til FFAU - enheder som reelt har bestemt frontens politik (ker) og udført frontens ansigt på fagene såvel som ekstraniverstøt. Og de eksisterende samlende (benbræke) organer har ikke vist sig i stand til at formidle decentrale politikdannelser og heller ikke de specifikke forudsætninger for disse. Bl.a. herfor har de 'centrale' organer ikke været i stand til at udøve frontens samlede politik. De centrale politiske diskussioner bliver tendentielt påbegyndt af uenigheder og misforståelser, som bunder i ren og skær manglende kendskab til forudsætningerne for politikdannelsen rundt om i aktive grupper. Endelig kan man tale om at disse forhold tendentielt har forhindret en politisering af FFs brede basis.

FB må formulere op de hidtil latente politiske meningsforekelle indenfor FF.

FB må almenere decentrale politiske initiativer.

FB må agitere for en politisering af FFs basis.

Dette forstået sådan, at formidlingen naturligvis også følger andre kanaler end FB, men at FB sikrer formidlingen til alle FF'er på een gang. Dette forudsætter så, at frontmedlemmerne indtænker FB som formidlingsorgan i alle de aktiviteter, de indgår i - OG BRUGER DET! til nedbrydning af isolationen af de forskellige aktive grupperes arbejde. Til dette kræves et effektivt centralt koordinationsorgan (AU) og en aktiv FBG, som har (og gives mulighed for at have) fingeren på pulsen.

Heri mangler ganske åbenlyst en konkretisering i forhold til den nuværende situation på universitetet og den kommende tids form. stærkt intensiverede aktivitetsniveau omkring i... verligt på hum. For det første vil situationen nødvendiggøre intensivering af diskussionerne om FFs politik og taktik overfor og i aktivite-

terne på fagene. Man må således sikre sig 'stemningsbilleder' fra de forskellige grupper som arbejder indenfor FF såvel som fra enkeltfronterne, få disse oplysninger fælles overvejet, diskuteret, koordineret og så formidlet videre til basis - FFs interne offentlighed. For det andet, hvis FF således skal være en udfarende politisk kraft, må der fastlægges formidlingsformer (agit-prop) for denne bevægelse.

FB, som i første omgang skal sikre den interne socialistiske offentlighed, kan således også komme til at skulle varetage (tage del i) en extern offentligheds dannelse, hvilket har væsentlige indholdsmæssige konsekvenser. I dette tilfælde vil et samarbejde med agit-prop gruppen være ^{særligt} relevant, og det har naturligvis også betydning i arbejdet med den interne offentlighed.

Konklusioner

- i) Der må udkomme 4 FB indtil 1. januar (se datoer under 2))
- ii) FBGs informationsniveau og politiske kompetence må sikres ved en opsupplering af gruppen med folk fra aktiv-sammenhænge. Alternativt en løsere struktur med hyppige konsultationer med sådanne folk og grupper.
- iii) På længere sigt må FB have en fast redaktionssekretær som sikrer arbejdets (dag-til-dag) kontinuitet og varetager administration mv.
- iv) Formidlingsmæssige overvejelser (udfoldet ovenfor) vil medføre formelle og indholdsmæssige indgreb over for, og formuleret kritik af, indleverede tekster. (Se også FBGs oplæg i FB 3)

ad 2)

- Udgivelsesplan
- FB 4 - 30. oktober - 100 sider - 800 eks.
- FB 5 - 13. november - 80 sider - 800 eks.
- FB 6 - 1. december - 60 sider - 800 eks. plus ?
- FB 7 - 15. december - 60 sider - 800 eks. plus ?
- I foråret 4 eller 5 numre.

(Deadline ligger 5 dage før udgivelsesdatoerne!)

MMMI

INDKALDELSE TIL MEDLEMMEØDE MANDAG D. 3. NOV. KL. 15⁰⁰ I STAKLADEN
(fortsættes muligvis om aftenen)

Tematiseringer af diskussionerne påFFMM d.3.nov.:

- 1) Krav til arbejdet i de styrende organer; konkrete krav på baggrund af arbejdet i de decentrale fagkritiske grupper.
- 2) a. evaluering af arbejdet i rådssammenhæng; fagudvalg og fagråddiskussion ud fra diverse platformsprogrammer.
b. information om arbejdet i styrelsen, dsf (det har ikke været muligt at få dsf-kritikken færdig, således at folk kunne læse og diskutere den inden mødet- derfor er dette punkt kun et kort informationspunkt)
- 3) Frontaktiviteter op til og efter 1.dec.- diskussionen knyttes til arbejdet og erfaringerne fra foretårets mobiliseringer; rapporter fra enkeltfronter.

Arbejdsudvalget

STAKLADEN 3.11. KL. 1500

Dette nummer af FB skulle først og fremmest indeholde kvalificerende oplæg + til det kommende MM d.3.11.75 kl.15.00 i Stakladen. Disse er bla. MM-indkaldelse, rapport fra enkeltfronter og aktivgrupper, "Til kritik af fronter", og J.Krus' kritik heraf. Endvidere er der referatet fra FF's strategiseminar d. 10.11./10-75. Formidlingen af dette seminars temaer og meningsdannelser omkring disse er vigtig for den kommende tids politisk-strategiske diskussioner indenfor FF. Vi har modtaget dette referat efter at det har været gennem en diskussion på FFAU. På dette AU-møde blev det kraftigt pointeret fra flere sider, at referatet i sin daværende udformning (som osse er det nuværende) var meget svært tilgængeligt. Alle var enige om, at dette referat måtte gennemarbejdes før det ville være forsvarligt at udsende det, men til trods herfor havde ingen tid til denne gennemarbejdning. Det er selvfølgelig meget uheldigt at referatet er kommet ud på denne måde og FBG kan ikke gøre andet, end i næste nummer af bladet at forsøge at råde bod på denne uheldige omstændighed. Så udover at beklage kvaliteten af referatet, vil vi i FB 5 fremføre en enmænsig opdeling af seminarrets hovedindhold - med emningheder og ueningheder i FF. FBG har udsendt referatet i sin uforkortede form - så man kan se hvordan et referat ikke skal se ud!

Disse kommentarer til referatet er gjort af følgende årsager:

- 1. Det var tidsmæssigt umuligt for FBG at omformulere, eller få omformuleret referatet i en passende form.
- 2. Havde det været et almindeligt oplæg eller andet ikke-presseorienteret ville det ikke have gået igennem FBG's redaktion.
- 3. Referatet skulle ud (AU-beslutning).
- 4. Det er udtryk for mangel på politisk tænkning fra AU's side, og det harmonerer ikke med ønsket om en højnelse af informations- og kvalitationsniveau'et i FF.

Nok om det - tilbage til de andre oplæg.

"Det gule oplæg" eller "Til kritik af fronter" blev udsendt til seminardelegerede. Oplægget er senere blevet genoptrykt og har kunnet erhverves på Rådet indtil for nogle få dage siden. Det er dog ikke opfattelsen at alle FF-medlemmer er kommet i besiddelse af det - derfor har det en plads her som kvalificerende til MM d.3.11.75.

I del af MWEG's beretning, der ikke var med i FB 3 og som blev udsendt til seminardelegerede er optrykt og kan afhentes på Rådet.

Referat af ~~XXXXXXXXXX~~ 1. plenum, søndag.

korte oplæg, om punkter, der skulle diskuteres i nde enkelte grupper:

Agit-prop-arbejde: (v. Jan Knus) arbejdet skal foregå på baggrund af frontens politiske platform, - i sig selv en politisk læreproces.

Der blev opregnet 3 arbejdsområder for agit-prop-gruppen:

- tekstgruppen: innsamling, produktion af bl.a. løbesedler, trans-
parenter m.m.
- billedgruppen: produktion og distribution af film, videoundersøgel-
se, brug af relevant A-V-udstyr m.
- lydgruppen: producere, distribuere m. musik, i forbindelse m.
møder m.m.

Forslag til prioritering af arbejdsopgaverne:

1. koordinere og redigere fakritisk fronts materiale
2. journalistisk dækning af relevante begivenheder
3. opbygning af arkiv m. materiale om studenterbøvegens udvikling
mmmmmm;

I forlængelse af ovennævnte oplæg kom Calle m. et oplæg om kultur-
formidling.

Det vigtigste her var en påpegnig af, at kulturformidlingsarbejdet
som sådan ikke kan skillies fra agit-prop-arbejdet

Og at det måtte være en opgave at udvikle ny musik, tekster m.m.
der kunne fungere i såvel interne (frontinterne) som fronteksterne
sammenhænge.

Sidste oplæg på plenum var Carstens om de færdiguddannede.

Henviisninger til allerede igangsatte arbejder med organisering af de
færdiguddannede, bl.a. Nordisk, hvor der igennem længere tid havde
været nedsat ad-hoc-grupper, som dog overvejende havde diskuteret
pædagogikinstitutionens indarbejdelse, og historie, hvor der var
etableret et samarbejde med gymnasielærere.

Fleere problemer blev rejst:

de frontorganiserede læreres politik overfor AC/DM, som i dag foregå-
på et uacceptabelt interessegrundlag og en kritik af assistentfor-
eningen.

Organiseringsmåder:

- a. indbyrdes organisering i FF - informationsudvikling
- b. får erfaringer tilbage fra de færdiguddannede
- c. arbejdsgruppeorganisering af de færdigudd. i FF's projekter/arbejds-

Om arbejdsopgaver:

- a. hvilke muligheder er der i erhvervsituationen?
- b. hvilke arbejdsopgaver ligger der for de arbejdslose (arbejde for
andre universiteter m.m.)

Afsluttende plenum om søndagen:

Kriseprojektet blev diskuteret som en fællesramme - også agitatorisk
- for frontens aktiviteter i efteråret. Fra fleres side blev projek-
tet set som et aktionsfremstød, ~~ikke~~ af den grund, at en række de-
centrale aktiviteter kunne indgå heri.

MMFC (?) havde foreslået flg. procedurer:

1. opklaringsarbejde i forh. til lokalfronterne - muligheder
2. begyndende projektrekkeopstilling, med koordinering af AU
3. afholde seminar om projektet
4. påbegynde agitation
5. endelig projektbeskrivelse

Hertil skulle eksamenskompensation - eller ej diskuteres.

Calle: kernen i projektet er kravet om at formidle mellem de fag-
kritiske og de politiske diskussioner, derfor relevant m. krisepro-
jektet, der tager udgangspunkt i den aktuelle pol-øk. situation,
(herunder skal også solidaritetsarbejdet og universitetspørgsmål
lovrigt af relevans diskuteres). Problemerne kan også tages op på
mellemdannelse.

Derfor må vi relatere det krisearbejde, der allerede er igang til
1.dec.-projekterne. Ligesom det betyder igangsættelse af skolings-
aktiviteter og formidling på skolingsholdene i det hele taget.

Mogens: overgangen fra den institutionaliserede undervisning til
arbejdet ved frontprojekterne må ombyrdes, - situationen omkr. 1.dec
kan evt. fungere som løftestang.

Inger: mente det var vigtigt at vi forholdt os til hvad der skete nu
som omkr. 1. dec., hvor vi må tage udgangspunkt i den situation, der
opstår, - og sætte spørgsmålstegn ved det arbejde, der foregår nu.
Lagde Inger mente ikke, at fronten centralt fra skulle forsøge at
udstikke retningslinjer for det decentrale arbejde (en problemati-
sering af frontens "kriseuniversitet"), men at frontfolk omvendt
skulle forholde sig konkret på fagene, bevidstgøre studenterne. Hvis
indervisning - så hvilke krav? Frontfolk må kvalificere sig til at
indgå i politiserende diskussioner.

Hertil mente Calle at frontpolitikken overfor 1. dec. må indeholde
et politisk initiativ, der kunne fungere sammenhængende for aktiviteterne.

Asger: kriseprojektet er formuleret ud fra en bornert forståelse, - kriseprojektet skal ikke i sig selv være politikudviklende, - mange fag ville have vanskeligheder m. et sådant projekt.

Asger påpegede problemerne v. tidl. studenterpolitiske aktiviteter: fraværet af socialistiske perspektiver, og en tendens til ligefrem at angive reaktionære perspektiver. Det blev kritiseret, at kriseprojektet blev opfattet som noget samlende, - i stedet kunne der arbejdes med mellemlagsdiskussioner, socialistiske krav indenfor udd. systemet m.m. Havd er vores muligheder? hvordan etableres en socialistisk kampsituation?

Ingrid: kunne ikke gå ind for et centralt opstillet kriseprojekt, mente at vi bredt måtte diskutere den situation der opstår omkr.

1. dec., baggrunden herfor m.m. Så den fordel v. kriseprojektet at vi her knyttede an til den aktuelle politiske situation, og mente ikke arbejdet skulle indsnævres til fagene på humaniora, hvor undervisningen ville bryde sammen. Vi skal ikke fastholde en traditionel undervisningssituation, men overhovedet i vores arbejde overveje, hvordan vores politiske arbejde kan indgå i praktisk-politiske sammenhænge, der rækker ud over de arbejdsgrupper, hvor de enkelte sidder.

Calle: mente det var vigtigt, at vi frem til 1. dec. indgik aktivt i et mobiliserings- og agitationsarbejde, og her især forklarede baggrunden for undervisningssammenbruddet på humaniora. Det er sandt synligt, at undervisningsministeriet vil forlange en omfordeling, (over konsistorium), som så på flere måder kan virke splittende, dels mellem studenterne på hum, og dels blandt studenterne hovedområderne imellem. Her blev det understreget, at vi ikke skulle acceptere halve løsninger, at vores "ultimative krav" skulle være dækning af hele det manglende beløb.

Kort komrntar hertil: hovedproblemet er ikke en omfordeling, der skal foregå over konsistorium, at bogle fag har for mange midler, men for få bevillinger fra undervisningsministeriet.

konklusionen blev, at diskussionerne om efterårets arbejde skal ud i de enkelte fronter.

Anden halvdel af gruppediskussionerne, som også blev diskuteret på plenum var det parlamentariske arbejde,

Christian foreslog, at diskussionerne om konsekvenser ved trækning fra det parlamentariske arbejde kom ud til diskusion i alle frontgrupper, og at der senere - efter en måned - påny skulle afholdes et seminar i FF.

Karl-Erik: Hvad vil det betyde, at vi trækker os nu? Skal vi i studienavnet have en afslørende funktion? - en agôt-prop-funktion ved styrelseslovsændringen? Eller er det ikke et udtryk for en

tilsløring? Vi må istedet evaluere, hvad det indholdsmæssigt vil betyde, at vi står udenfor.

Per Riis: rettede en kritik at frontfolks ageren i de styrende organer, af FF's hidtidige opfattelse af SR-og det parlamentariske arbejde, hvor opfattelsen havde været dem, at man kunne sidde ventralt og udstikke politikken, - uden at reflektere nærmere over det parlamentariske arbejde. Det har betydet, at FF ikke er i stand til, gennemgrubende at diskutere uddannelsespolitiske spørgsmål. Den reelle politiske manifestation skal ske decentralt, og på et socialistisk grundlag.

Gerd: SR-materialet om DSF-kritikken må hurtigt formidles og indgå i frontskolingen, - så det kan diskuteres. Hvordan er magtstrukturernerne?

Inger: der er en række diskussioner, vi må ha' op ved en disk. af frontens afparlamentarisering: - politisering af de enkelte grupper - er fronten på nuværende tidspunkt i stand til at træffe en beslutning om boykot/ikke boykot?; - hvad har det parlamentariske arbejde betydet for fagkritikken?; - hvad betyder møt for de aktive frontgrupper, at der ikke længere sidder frontfolk i parl. sammenhænge? Calle: grundlaget for diskussionerne må være: vil det betyde en styrkelse for vort arbejde, hvis vi sidder i de parlamentariske sammenhænge?

Konklusionen på denne del af plenumdiskussionen bæv, flg.:

1. I løbet af den næste måned skal der foregå intensive diskussioner i alle grupper under fronten om konsekvenserne ved at vi trækker os fra det parlamentariske arbejde.

2. At vi stiller op til valget, men ud fra en politisk platform.

hvis vi efter diskussionerne decentralt beslutter os for en trækning af os fra de styrende organer, må vi politisere ind over fagene

3. AU indkalder til et møde for frontfolk i Stakladen (det er fastsat til 3. nov,) hvor vi fortsætter diskussionen fra seminaret.

Kort referat af gruppemøderne:

Gruppe 1:

diskuterede problem omkring aktionsgrupperne, - hvordan har fronten fungeret? to "løsninger":

- A. det er aktivgrupperne, der skal fungere
- B. rådet kan lægge en central politik, vi kan diskutere, hvad der skal være indholdet af en sådan

A. det parlamentariske arbejde har medført en amputering af det faglige arbejde, og en afpolitisering af studenterne;

B. vi må udnytte de parlamentariske muligheder, men vi må kende reformarbejdets muligheder og begrænsninger.

Gruppe 2:

diskuterede 3 hovedpunkter:

Hvad er fagkritik? herunder:

1. kvalifikationsbibringelse (erhvervsrolle - parl. rolle)

a. kriterielk-tilegnelse, politisk perspektivvæving

b. formidling af historiske erfaringer

Mulighedsbetingelser for et socialistisk-parlamentarisk arbejde?

1. forståelsesramme for den parlamentariske praksis.

a. illusionsfyldt?

b. det parlamentariske arbejde fastholdt omkring betingelserne for socialistisk-parlamentarisk arbejde. Underpunkter:

1. staten, dens funktion

2. afklaring af de klassestrukturer styrkeforhold, mellemlagsprohl.

3. aktuelle uddannelsespolitiske tendenser

Gruppen lagde op til en totalafklaring på ovennævnte punkter, samt en diskussion af kriterierne herfor.

Interesseorganisation som var det sidste hovedpunkt udskydes til i morgen,

Endelig var der i gruppen enighed om, at de elementer, der nu var stillet op til en strategi måtte indgå i forhold til en hvilken som helst frontgruppering, - alle grupper måtte tage disse diskussioner op.

Gruppe 3:

håbde diskuteret intentionen med seminaret; fagkritikkens muligheder fremover, hvor de kritiserede den abstrakte tale om "overskridelse". de fandt stadig dobbeltkvalificeringen væsentlig.

eftersom de borgerlige uddannelser har en el. anden betydning, kan de ikke kun negligeres.

Fællesinteresser for studenter må diskuteres, herunder SU og bolig. Der var i gruppen uenighed om den kritiske erhvervsfunktion.

Skolingen og fagkritikken blev foreslået omdefineret, med en op-prioritering af politiske spørgsmål.

4 problemer blev taget op:

agitation - teoretisk kvalifikation - hvad skal der gøres for at samle de kritiske færdiguddannede op? - 1. dec.

til skolingsfaglighed og erhvervsfunktion. diskuterede videre central/decentral strukturforslag: basisgrupper, der samlet gik til skoling, men herudover havde en række politiske arbejdsopgaver, som de var fælles om ud over skolingen. Graden af autonomi, for de forsk. grupper blev ligeledes diskuteret, herunder tilknytningen til lokalfronterne.

et spørgsmål var fx: hvad sker der, hvis smågrupperne tager kontakt til fx. faglige organisationer? m.m.

Endelig blev adgangsbegr. diskuteret, hvor gruppen kritiserede "det gule oplæg" for ikke at skelne mellem en taktisk- og en strategisk forholden sig. Mente ikke det var et spørgsmål om forsk. lighedsprincipper, - ligeledes blev foreslået om at "indrullere" de arbejdsloste diskuteret, - mente det var en dårlig ide (stort set fordi det ville blive taget dårligt op).

Gruppe 4:

1. første modsættn. i oplæg om FF skal udstikke de politiske retningslinjer(demokratikcentralisme) overfor det totale selvstyre.

fastholdt, at FF/enkeltfronterne ikke havde været sensitive overfor samtlige frontaktiviteter.

FF må fr. h. h. sig til de enkelte grupperes egne agens, indholdsmæssigt.

2. de parlamentariske muligheder skal ikke diskuteres med h.p. boykot-ikke boykot, de må diskuteres indholdsmæssigt.

Hvordan skal en parlamentarisk strategi udfoldes fremover?

Hvad skal forsvares indholdsmæssigt?

3. hvad sker 1. dec.? hertil kan MMFG's oplæg danne udgangspunkt V for diskussionen. hertil en politisering af egne medlemmer m.m.

Gruppe 5:

diskuterede først SU-bølig-problemer.

diskuterede det gule oplæg + SR-8, beretning + kritikker heraf.

A. kritikken af de første oplæg var vigtig, forstået derhen at oplægget i sin forståelse og fremstilling var for snæver. V. boykot: vilke evaluere det parl. arbejde ud fra antallet af lærere, der har blevet ansat, dvs. ud fra den institutionaliserede fagkritik.

(Kriseprojekt)

B. Boykot-ikke boykot fremtræder som udsigter. Men: hvis man læser videre i oplægget (SR-8) fremtræder det som en relevant mulighed, + at frontfolk har været parlamentsfixerede.

Kritikkerne af oplægget koncentrerer sig for meget om SR-8's første sider. Gruppen formulerede spørgsmålet, om man kunne tænke sig en konkret boykot, fx. ved en kommende ændring af styrelsesloven. SR-8/det gule oplæg går ud fra en stamo-kap-statsopfattelse, den modsigelsesfri stats.

Kritikkerne går omvendt ud fra at der eksisterer en række modsigelser i statens "politik", men: kritikkerne kunne have taget deres udgangspunkt i empiriske forhold.

Kritik af at det gule oplæg så at sige negerer alt hvad der foregår indenfor institutionen, fordi det er sat af institutionen. Men: vigtig kritik af fx. arbejdsdelingen indenfor fronten i oplægget.

Endelig en kritik af at diskussionerne om boykot/ikke boykot ikke tager sit udgangspunkt i forboldene på de enkelte fag. Bml. litte. blev fremdraget i denne forbindelse (Lærersættelser)

Spørgsmålet blev formuleret: hvad sker der, hvis vi forlader de parlamentariske organer? - i forhold til de moderate og Komm.S.

Gruppen mente, at vi under alle omstændigheder skulle stille op til valget

under den nye styrelseslov, under parolen: stem os ind og ud af de styrende organer! Gruppen mente iøvrigt, at det gule oplæg gav udtryk for en radikalistisk holdning.

Gruppe 6:

diskuterede 4 temaer:

1. hvordan skal staten opfattes? (totalitar statsopfattelse i oplæggene)
2. erhvervsfunktionen som færdige kandidater, m. flg, underpunkter:
 - a. vi må tage højde for de borgerlige erhverv
 - b. hvilke muligheder har vi for at overskride de borgerlige erhverv?
3. hvordan skal fagkritikken forholde sig til/ i forhold til fagene?

a. skal fagets indhold gøres progressivt?

b. hvilke muligheder er der for det fagkritiske arbejde, hvis fagkritikken ikke kan institutionaliseres?

4. om det parlamentariske arbejde. Skal vi trække folk nu, - mobilisere på

1. dec. - men: ved trækning, skal det være på en konkret sag.

Gruppe 8:

Havde diskuteret samme problemer som gruppe 4.

1. mellemagsproblematikken, - er for abstrakt formuleret i modoplæggene, der bliver ikke sagt noget reelt om denne socialkategori.

Havde ligeledes taget diskussionen op om SU-bolig

2. mobiliseringsstrategi, - gruppen mente, at der var for få diskussioner af

selvorganiseringsformer, der ofte (eks. under forårets mobilisering) var bornerte.

gruppen opfordrede til at diskutere praktiske-arbejdsræssigø erfaringer ud fra skolings- solidaritetsarbejde m.m.

3. skolings- og solidaritetsarbejde.

skolingen har indkabslet sig i bestemte former, som må diskuteres, især ud fra det nye oplæg.

Også solidaritetsarbejdet må diskuteres, men ikke kun ud fra en organisatorisk tilgang.

en anden diskussion var: hvordan skal vi forholde os som en socialistisk

studenteorganisation, med de begrænsninger, institutionen lægger på os? Det

blev formuleret, at det var et problem at krytse disse ting til FF og SR m.m.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Problemforståelse indenfor dele af FF.....	15
Fagkritikkonceptionen.....	17
Praxisformer indenfor FF.....	25
Kritik af Styrelsesoplægget.....	27
Frontens forhold til studenterne.....	30
Praxis overfor parlamentarikken.....	32
Foreløbige konkretiseringer.....	35
- fastlæggelse af en politik overfor de parl.org.....	35
- forholdet til interessekampen.....	38
- om selvorganisering.....	42

Socialistisk Aktivgruppe indenfor FF

Karl Erik Schöllhammer, Inger Rasmussen og Anne Hjernegård

Problembevindtheden indenfor dele af fagkritisk front.

Vi vil her opridsse forskellige opfattelser af, hvad problemerne for udviklingen af den konkrete socialistiske praksis på universitetet er.

Problemerne opleves konkret i frontens bornerte arbejdsdelingsformer, existensen af hierarkiske strukturer, der bygger på helt traditionelle (dvs. borgerlige) kriterier for videnskabelighed, i undertrykkelsen af enkeltfronter mv. - forhold, der fungerer repressivt på enkeltfrontmedlemmer og - grupper.

Det vil på denne baggrund være væsentligt at se på, hvordan bevidstheden om disse problemer er indenfor ff, opfattelser af, hvorfor disse problemer eksisterer.

Der er tilsyneladende en opfattelse af, at vi kan "skrive og læse" os ud af problemerne. Denne opfattelse implicerer, at opgaven for frønyen er teoretisk at udlede fronten som politisk organisation og teoretisk at udvikle en socialistisk uddannelsespolitik for fronten. - Der ligger heri en idealisering af frontorganiseringen, en idealisering som betyder, at vi i virkeligheden ikke kankomme til at forholde os reelt til de fagkritiske aktiviteter. FF kan ikke gøres til en socialistisk organisation ved, at vi kalder den socialistisk (jvf. oplæg fra MMFG i frontbladet).

Ingen vil måske verbalt være uenige i dette, ingen vil være uenige i, at socialistiske erfaringer kun kan udvikles gennem praktisk politiske aktiviteter. - Her er det imidlertid væsentligt at understrege, at socialistiske erfaringer ikke udvikles ved at gøre fronten til en art diskussionsklub eller ved at kalde medlemsmøderne for seminarer (se MMFG). Socialistiske erfaringer udvikles kun gennem et arbejde, der eksisterer på grundlag af konkrete politiske aktiviteter i forhold til de borgerlige studenter, i forhold til arbejdsdekklassen mv. (se senere).

Sammenhængende med en forståelse af, at problemerne for den socialistiske praksis er, at der ikke er udviklet en socialistisk uddannelsespolitik, eksisterer der en opfattelse gående ud på, at udviklingen af de socialistiske erfaringer skal ske gennem rent organisatoriske tiltag. - Problemet skulle da være, at der har udviklet sig en lang række aktiviteter udenfor FF - organisatorisk set, aktiviteter, som fronten ikke har styr på (skolingen, det parlamentariske og rådsarbejdet, solidaritetsarbejdet mv.).

Vi mener, at denne problemforståelse er 'farlig' og er et udtryk for bureaukratitendenserne i fronten. Den forholder sig nemlig ikke reelt til indholdet i aktiviteterne, men fastholder en frontorganiseringen som målet UDEN at reflektere over denne frontorganisering, dvs. UDEN at reflektere over, hvorfor denne situation er opstået. (jvf. CC.'s oplæg i frontbladet).

Det fremføres i denne forbindelse andet steds fra (Jan Knus i sit oplæg til Nordisk), at frontens styrke gennem mange år har været solidaritet overfor frontens beslut-

16.
ger. Vi mener snarere - og det følgende oplæg vil være en argumentation for dette - at bevægelserne, der kan udvikle socialistiske erfaringer, kun har kunnet opstå ved en omgåelse af frontens beslutningsstrukturer. (Igen: skoling, parlamentarikken, KommS-kritikken, solidaritetsarbejdet mv.).

Det følgende oplæg tager udgangspunkt i en totalt anderledes forståelse af problemerne for den socialistiske praksis end dem, der er skitseret her. Oplægget er en kritik af fronten på mange led, men som selvfølgelig ikke er fuldstændig, og det er en opridsning af nogle foreløbige socialistiske erfaringer, der er gjort gennem et praktisk-politisk arbejde.

Fagkritikkonceptionen.

17.
En kritik af den på universitetet praktiserede fagkritik, samt kritikken af frontfolks forståelse for deres praksis og denne praksis' mulighedsbetingelser indenfor de borgerlige uddannelsesinstitutioner og erhvervsfunktioner muliggøres og nødvendiggøres af, så vidt vi kan se, tre forhold.

- krisen og den deraf satte øgede samfundsmæssiggørelse af uddannelsessektoren.
- klassekampens generelle skærpelse, som tydeliggøres ved hyppige arbejdskampe radikaliserede kampformer osv.
- Fagkritikkens relative impotens heroverfor.
- De politiske erfaringer vi endnu kun sporadisk har opsamlet fra forårets mobiliseringer og aktioner.

Det er indlysende at disse diskutioners aktualitet væsentligst sættes gennem den samfundsmæssige krise, der på nuværende tidspunkt bevirker forskellige om-lægninger og nedskæringer indenfor hele den offentlige sektor. I uddannelses-sektoren udtrykker krisen sig på den ene side som generelle nedskæringer gen-nem ressourcebesparende, effektiviseringer osv. på den anden side som en øget samfundsmæssiggørelse af den kvalificeringsproces der finder sted på de højere uddannelser. Dette sker ved en sikring af en øget kapitalaffinitativitet af studiemnes indhold. Stikord: central styring, erhvervsrelateret. Alt i alt tendenser der udtrykker det af krisen satte generelle behov for minimering af de uproduktive udgifter.

Samfundsmæssiggørelsen af uddannelsessektoren (substantielt og strukturelt) foregår selsagt ikke modsætningsfrit. Kapitalen overhovedet er modsætnings-fyldt og er dviere sætter kapitalens objektive behov for en samfundsmæssiggø-relse sig igennem formidlet af en statssektor, der, idet den er adskilt fra produktionen, ikke i sin planlægning kan indløse de af kapitalen satte behov til uddannelsessektoren entydigt og adækvat. (Om der overhovedet kan tænkes en adækvat indlæsning af kapitalens kvalifikationsbehov er et yderligere problem). Derved vil den statslige planlægning af uddannelsessektoren selv-følgelig foregå modsætningsfyldt i forhold til de aktuelle kvalifikationsbehov.

Det der imidlertid i det følgende er afgørende, er at disse modsigelser, som altså på det grundlæggende niveau ligger i kapitalens civilisatoriske effekt og dens bornerte kapitalistiske grundbetingelser og som yderligere er mod-sigelser i den statslige administration og planlægning sat af statens kapita-listiske form, er modsigelser vi som socialistiske studenter må forholde os reelt til i og med at de er reelle overfor vor samfundsmæssige placering. Det

betyder selvfølgelig også at det er modsigelser der kan give os eksistensbetingelser indenfor en borgerlig institution, men at det på ingen måde er givet at disse betingelser er sat med nødvendighed. Ganske vist er brugsværdierne resistente (her uddannelsessektoren), men det betyder ikke at de ikke er affirmative, hvad der dermed gør det indlysende at det er historisk specifikt og konkret betinget hvorvidt denne resistens kan udnyttes til opbyggelse af "socialistiske brugsværdier" eller emancipative modtendense.

For en socialistisk studentpraksis bliver det dermed også vigtigt hvorledes disse modsigelser forstås, og dermed hvorledes de definerer vores politik, hvis vi med udgangspunkt i dem formulerer almene studentopolitiske strategier. Den socialistiske bevægelse må derfor fastholde sit udgangspunkt i den reelle emancipation nemlig arbejderklassens kamp, hvis den skal kunne fastholde muligheden for at overskride den tendens der objektivt samfundsmæssigt ligger, for isolering af den socialistiske fagkritik i forhold til arbejderklassens økonomiske og politiske kamp. En isoleret held der uafledeligt vil vise sig i det fagkritiske arbejde som afirmativitetens spøgelse, som borgerliggørelse og afpolitisering af kritikken.

Kritikken af det politiske indhold i den eksisterende fagkritik-konception, dvs. forståelsen for forholdet imellem fagkritikken og de borgerlige uddannelser består i at fagkritikkens konstitutionsbetingelser er bundet til eksistensen af denne dobbelthed i samfundsmæssiggørelsen af de videregående uddannelser, nemlig dels den kapitalistiskaffirmative side og den kapitalistisk emancipatoriske side. Fordi denne dobbelthed eksisterer kan fagkritikkens eksistens er fundamentalt forkert og får fatale politiske konsekvenser. Lad os betragte den som den aktuelt formuleres.

C.C. Møllers "Kritik af Frontparlamentarikken" side 7.

"Socialistisk bevidsthed udvikles ikke vilkårligt, men samfundsmæssigt betinget. "Universitetstransformationen" - den kapitalistisk-teknokratiske omvæltning af universitetet - er en modsætningsfyldt proces, hvor kapitalistisk samfundsmæssiggørelse (optimalt i socialdemokratisk regeringsregi) af universitetet indesparer en virkelig, emancipatorisk samfundsmæssiggørelse af universitetet i bornerte rammer, som kommer til at præge samfundsmæssiggørelsens form(er) totalt og detail. Men - og det er det afgørende - det er

kapitalens egen udviklingsproces, som sætter samfundsmæssiggørelsen objektivt på dagsordenen. Dermed fremmer den udviklingsbetingelserne for en socialistisk studentbevægelse, som ud fra samfundsmæssiggørelsens repressive kapitalistiske former formulerer og går i aktion for en virkelig samfundsmæssig frigørelse af studierne (undervisning/forskning), tendentielt ophævelse af arbejdsdelingen mellem "hånd og ånd".

Det første som umiddelbart i denne forståelse er problematisk er at samfundsmæssiggørelsen åbenbart med nødvendighed fremmer udviklingsbetingelser for en socialistisk studentbevægelse, det kan tilbagevises med et væld af historiske eksempler. Yderligere er det en bornert forståelse, for hvad der er erkendelsesmotor for studenter, at den skulle ligge i samfundsmæssiggørelsens konkrete gennemsættelse på uddannelsesstederne.

Det der imidlertid er vigtigt er at der ~~ikke~~ i citatet ligger en forståelse for at studenterne (de socialistiske) ved at indgå i samfundsmæssiggørelsens gennemsættelse kan indgå i og tendentielt omtransformere den til en virkelig emancipation, altså en overskridelse af dens kapitalistiske bornethed.

Men videre bliver det nu spørgsmålet hvorledes denne omtransformasjon skal finde sted.

I oplægget ligger mulighederne i at den kapitalistiske samfundsmæssiggørelse sætter sig igennem via den statslige rolle som planlægger og forandrer af samfundsmæssige forhold. En planlægning der indlysende foregår modsætningsfyldt og det er så indenfor disse modsigelser at socialisterne kan "sætte sig" og formulere deres krav. Ellers som det præciseres i Jan Mølgård og Per Jauerts oplæg ligger muligheden i at den statslige planlægning af uddannelserne hovedsageligt kommer til udtryk som abstrakt strukturstyring, og at den indholdsmæssige styring ikke modsætningsløst kan forløse kapitaladækvaditetten.

For det første er dette udtryk for en traditionel adskillelse af struktur og indhold som om en strukturstyring ikke er totalt politisk repressiv selvom den indholdsmæssige indløsning ikke er adækvat. For det andet for denne forståelse nogle absurde politiske konsekvenser hvis indhold er at en betingelse for at fagkritikken kan eksistere er, at vi opretholder det borgerlige uddannelsessystem (med en betegnelse: den institutionaliserede fagkritik) og som det vil vise sig får det bl.a. det absurde udseende, der hedder, at jo mere

kapitalprogressive uddannelser jo mere fagkritik!

"Det må tværtimod være socialisternes opgave at opstille ansatser til en socialistisk politik for samfundsmæssiggørelsen af uddannelse/forskning. Sagt i et slagord: Fronten må opstille et alternativ til H-planen. Ikke et reformalternativ. Et socialistisk perspektiv for kampen mod gennemførelsen af kapitalens behov i forhold til sektoren "uddannelse og forskning". (C.C. Møller).

Konkret tænkt (hvis en socialistisk H-plan overhovedet kan tænkes konkret!) bliver denne strategi baseret på at den socialistiske mulighed ligger i omlægningen af studierne, hvor vi kan indgå og producere en socialistisk indholdsudfyldning på de borgerlige fagsindhold. På baggrund af denne socialistiske indholdsudfyldning opstiller vi så vore strukturkrav, der relaterer sig til den kapitalistiske samfundsmæssiggørelse, men som ikke bliver reformkrav, men tendentielt overskridende den kapitalistiske emancipation. For det første forholder en sådan (kapitalprogressiv strategi) sig ikke til at de borgerlige fags indhold på den ene side i forvejen er politisk repressiv og på den anden side af vores praksis indenfor disse fag har været totalt ~~determineret~~ af den borgerlige faglighed. Men den fundamentale kritik kan selvfølgelig dermed ikke blot være en moralsk afvisning ved at kalde fagkritik-konceptionen apolitisk, men må i stedet vedrøre dette aspekt i den praktiserede fagkritik, eller bedre i kritik af at den politiske forståelse af fagkritikken overhovedet ikke har muliggjort overskridelse af borgerlige kriterier for videnskabelighed.

Ud fra en sådan dobbelthedsforståelse ligger også den parlamentariske strategi klar. På den ene side bliver vores ~~parlamentariske~~ ^{ideelle} position at vi med udgangspunkt i fagkritikken sætter vore parlamentariske (struktur) krav. Kapitalprogressivitet i parlamentarikken. På den anden side kan den statslige planlægning modsætningsfyldthed give mulighed for formulering af pluralistiske studieordninger og andre parlamentariske "sikringer", der lige netop kan sikre (?) at der kan igangsættes og udvikles fagkritiske udførelser af vores fag (et tendentielt kap. regressivt standpunkt - forsvar for den feudale autonomi).

Som en forlængelse af denne strategi kan man se arbejdsdelingen inden for fronten. Der har vi parlamentarikerne der forholder sig til værdilogikkens gennemførelse som strukturkrav og der har vi

"fagkritikkerne der" opbygger de socialistiske brugsværdier.

Vi mener at hovedkritikken af denne politik, der tænkt ud i sine intenderede konsekvenser er helt absurd, men som ikke desto mindre praktiseres til overflod, er spørgsmålet om hvor udgangspunktet for politikken er lagt?

Eller bedre: Hvor fa'en er arbejderklassen henne, som bærende af den reelle emancipation?

Den konkrete politik og forholdet sig til denne dobbelthed i samfundsmæssiggørelsen kan ikke hvis den er socialistisk tage denne dobbelthed som sit grundlag. Et sådant grundlag har implicit i sig en forment opfattelse af studenternes samfundsmæssige placering, og kommer derved til at forholde sig idealistisk til overskridelsen af de kapitalistiske former. Omvendt må grundlaget være arbejderklassens kamp og må dermed forholde sig til samfundsmæssiggørelsen ud fra denne synsvinkel. Det betyder at hovedproblemet bliver hvorledes vi igennem vor politiske praksis fremmer at arbejderklassen i stadig større udstrækning forholder sig til uddannelserne og dermed indtager dem som våben i klassekampen. Hvorledes fremmer vi at arbejderklassen i stadig større omfang sætter krav til uddannelserne, for først på den baggrund bliver der tale om en reel emancipation nemlig som en nedbrydelse af den borgerlige arbejdsdeling.

Sagt på en anden måde bliver politikken ikke, ud fra en forkert adskillelse af struktur og indhold, at man "udnytter" de strukturelle omlægninger til socialistisk indholdsudfyldning af fagene. En position der i sin politiske konsekvens (om ikke intenderede) medfører en opretholdelse og sikring af de borgerlige uddannelser. Omvendt må parolen være at sammentænke struktur og indhold og dermed arbejde overhovedet for en nedbrydning af dette. Det betyder at hovedopgaven bliver hvorledes vi i vor politiske praksis udvikler erfaringer for hvordan arbejderklassen kan nedbryde de borgerlige uddannelser, og konkret indgår i denne nedbrydning.

En sådan politik er selvfølgelig abstrakt formuleret her, men det er spørgsmålet om denne politik kan konkretiseres på anden måde end ud fra den konkrete praksis. På samme måde som det er umuligt at forestille sig et alment materielt grundlag for udviklingen af en almen socialistisk uddannelsespolitik, som vi mener det gøres i den eksisterende fagkritikkonception ud fra dobbelthedsforståelsen. Det materielle grundlag for en socialistisk praksis ligger altid i de konkrete muligheder, som sættes i omlægningerne af uddannelserne,

for at overskride universitetets bestemmelser. Aktuelt kan vi konkretisere denne nedbrydning negativt i forhold til kritikken af frontens og fagkritikkens aktuelle praksis, og på den anden side viser den sig som vore problemer vedrørende hvordan vi omgår studieordningerne, centralstyringen, eksamenskrav.

Ikke blot som fastholdelse af "eksisterende parlamentariske positioner", men overhovedet som en overskridelse af disse.

23.

Jan Knus mener i sit oplæg fra Frontplenum Nordisk at "parlamentarisk oplæg" ganske vist reflektere dette dobbeltforhold gennem analysen af fagkritikkens ændrede mulighedsbetingelser, men mener derefter at der i dette oplæg bliver konkluderet ud fra parlamentarikkens synsvinkel. Hvis det var tilfældet er det indlysende at de konklusioner der blev draget overhovedet ikke ville have nogen status eller gyldighed for en socialistisk studentpolitik. Vi mener, og vil senere argumentere derfor at det forholder sig lige omvendt, netop at strategien for parlamentarisk arbejde bygger på kritikken af fagkritikkens aktuelle konception. (At dette er uklart og ikke uddybet i "parlamentarisk oplæg" er vi klar over, hvilket vi vender tilbage til i afsnittet med suppleringer og kritik af dette oplæg.)

Den påståede parlamentariske synsvinkel mener Knus reducere det, af Knus hypotaserede dobbeltforhold, til et enkeltforhold.

"Kampens udvikling afspejler og får alle sine betingelser sat af "parlamentarikkens" udvikling. Men det må fastholdes at studenterne ikke bare har fået "muget ud i åndshøjborgens blandede landhandel" og dermed "langt henbanet vej for opretholdelse af et "moderne" universitet": - Det har de også, i progressiv kapitalaffirmativ forstand, men de har samtidig kvalificeret sig selv og studie/forsningsmulighederne fagkritisk og socialistisk - altså dobbeltheden af (marxistisk) videnskabeliggørelse og progressive reformer må fastholdes, fx. i betegnelsen "fagkritikkens institutionalisering", hvis ikke ethvert politisk perspektiv i ethvert institutionaliseret og socialistisk arbejde fejlanalytisk udkobles." note 15 s.9.

Vi mener at dette overhovedet er en fejlslæning af styrelseslovsoplægget, og at det er indlysende, at det lige netop er i konstateringen af at denne dobbelthed ikke med nødvendighed er socialistisk emancipatorisk at der ligger en nødvendig politisk evaluering og kritik af den institutionaliserede fagkritik. Det betyder at det arbejde som under den økonomiske og uddannelsespolitiske højkonjunktur muliggjorde en parlamentarisk sikring af fagkritikkens institutionalisering og gennemtrængningen af "progressive" eller pluralistiske og indholdstomme studieordninger (tværfag, videnskabsteori) på ingen måde har været et arbejde der indholdsmæssigt har kunnet eller kan sikre det fagkritiske arbejde. De socialistiske perspektiver kan overhovedet kun udvikles igennem det decentrale arbejde, gennem politisering og kritik af det borgerlige uddannelsesindhold. Det be-

tyder at det overhovedet må være kritikken og analysen af den eksisterende (institutionaliserede) fagkritik der sætter den adækvate politik overfor de determineringer der lægges på vores socialistiske praksis, og at det dermed også må være udgangspunktet der bestemmer strategien overfor det parlamentariske "sikringsarbejde". Endvidere bliver det også denne kritik der åbenbarer nødvendigheden af en anden socialistisk studentpraksis og selvstændig organisering, en praksis der aldrig kan udvikles af studenterne isoleret. Vi vender senere tilbage til dette forhold samt kritikken af vor egen praksis mere substantielt.

Herudfra er det dermed overhovedet en forkert og skæv indgangsvinkel der f.eks. fremgår af Peer E. Sørensens formulering fra "Omkring fastlæggelsen af en parlamentarisk strategi":

"Da studieordningen netop er, hvad vi ønsker at forsvare... eller sammensteds

"Det overordnede mål er fastholdelsen af eksamensordningen fordi den er meningsfyldt lader sig forsvare".

Hvis det var vores udgangspunkt er det klart at den adækvate strategi måtte være, som også P.E.S. lægger op til, at vi graver os ned for at "forsvare de vundne positioner". Vi mener at denne opfattelse er bundet til den før kritiserede "døbelthedsopfattelse" og at den for det første resulterer i en defensiv strategi, en fastholdelse af status quo, en kamp for universitetets relative autonomi fordi den giver institutionelle "muligheder". Som om at dette forhold var acceptabelt og ikke i bund og grund gennemsyret af borgerlighed, som om at vores egen praksis ikke netop er et klart udtryk for denne begrænsning. Dermed bliver det for det andet en tendentielt legitimering af vores egen praksis og overhovedet en manglende politisk evaluering, netop fordi man opfatter sin egen historie som given af de historiske mulighedsbetingelser. Beskrivelsen af den fagkritiske praksis som sat af de begrænsninger der ligger for socialistiske studenters handling qua deres klassemæssige tilhørsforhold, og de institutionelle begrænsninger er selvfølgelig korrekt - der er ikke tale om studenternes eksistentielle valg, hvorvidt de er politisk potente - men det må ikke medføre at det bliver en legitimering, og at vi dermed bliver ude af stand til at erkende fagkritikken hvor den tendentielt udvikler sig til en borgerlig undertrykkende faglighed iført marxistiske øvanter. Dette er selvfølgelig ikke en generel dømsafsigtelse over den nuværende fagkritik, men en tendens vi må forholde os reelt til i og med at den er reelt sat. Det betyder også at vi uafledeligt må udvikle vores politik i en kritik af vort eget arbejde og en kritik af de

begrænsninger der samfundsmæssigt pålægges os. Grundlæggende bliver den adækvate parole da for socialistiske studenter: "Nedbryd det borgerlige universitet" "Nedbryd den borgerlige arbejdsdeling".

PRAKSISFORMER INDENFOR FRONTEN

Praksisfeltet for fagkritikken kan groft i første omgang opdeles i 2 kategorier: praksis overfor faget
praksis overfor parlamentarikken.

Arbejdsdelingen er konkret og legitimeret. Den ligger i nøje forlængelse af den såkaldte døbelthedsopfattelse, idet det nødvendigvis må være sådan, at for at udnytte modsigelserne i den kapitalistiske uddannelsesplanlægning, må der nødvendigvis være nogle (parlamentariske kerne) til hvem det overlades at fremfinde de modsigelser, at "sikre" indenfor det parlamentariske arbejde at de kan udnyttes af de andre (fagkritikkerne).

I det følgende vil vi kort skitsere og kritisere den fagkritiske praksis som fungerer idag, idet vi deler det op i de to afdelinger som eksisterer, nemlig praksis overfor faget og praksis overfor parlamentarikken.

Praksis overfor faget.

Den fagkritiske praksis foregår i dag isoleret. Isoleret indenfor enkeltfagene, isoleret indenfor universitetet. Der vil altid objektivt samfundsmæssigt bestemt ligge en tendentielt isolerethed af den socialistiske fagkritik i forhold til arbejderklassen økonomiske og politiske kamp. En isolerethed som er bestemt i og med den kapitalistiske arbejdsdeling, en isolerethed det vil være umuligt at ophæve indenfor det kapitalistiske samfund. Det er konkret umuligt at forestille sig, hvordan den kapitalistiske arbejdsdeling mellem hådens og åndens arbejde skulle kunne nedbrydes. Dette ophæver imidlertid ikke det faktum at studenterne i deres isolerethed ikke vil være i stand til at udvikle den socialistiske uddannelsespolitik. Det som derfor til stadighed må være socialistiske studenters rolle er ansatsvis alligevel at overskride deres egen isolation.

Den fagkritikkonception som eksisterer indenfor fronten idag, medreflektere ikke denne kendsgerneing. Tværtimod legitimerer og videreudvikler den studenternes isolation. En institutionaliseret fagkritik vil altid blive isoleret. Det bliver studenterne isoleret som skal udrede de modsætninger i den kapitalistiske uddannelsesplanlægning, det bliver studenterne isoleret der skal "bruge" disse modsætninger.

Institutionaliserede fagkritik må nødvendigvis opbygges omkring de borgerlige faggrænser, må opbygges indenfor det borgerlige universitet.

Det er vigtigt at begrebet om den institutionaliserede fagkritik ikke kun forstås som en betegnelse for de tilfælde hvor fagkritikken har begrænset sig til en fag-kritik, men overhovedet hvor universitetets borgelighed sætter determineringer for studenternes fagkritiske praksis.

Det bliver derfor nødvendigt at genoptage sidste års diskussioner vedr. "fagspecificiteten" som en kritik af en fagkritikkonception som placere sig indenfor den institutionaliserede fagligheds præmis. En faglighed der illusionsfyldt skal socialistisk indholdsudfyldes., eller "pustes op" - parolen om at "vi skal være bedre end de borgerlige".

I forlængelse heraf må vi, som betingelse for oparbejdelsen af en adækvat socialistisk praksis for færdiguddannede genoptage diskussionerne angående erhvervsfunktionsanalyser, hvor vi har satset på den "alternative faglighed" (og her spoger dobbelthedsforståelsen igen) ud fra deisen om "mulighederne" indenfor de borgerlige institutioner.

Igen bliver det et spørgsmål om at udnytte de modsætninger som pr. abstraktion må være sat af modsigelserne i det kapitalistiske samfund. En sådan opfattelse er utilstrækkelig. En erhvervsfunktionsstrategi må udvikles konkret, må udvikles ud fra intentionen om netop at overskrive denne erhvervsfunktion. I denne forbindelse kan det siges at en erhvervsfunktionsstrategi må udvikles bredt. Det bliver f.eks. nødvendigt konkret at oparbejde strategier for organiseringen af arbejds-løse socialistiske akademikere.

Kritikken af den politiske praksis overfor faget må også indeholde kritikken indenfor selve fronten, i og med at også denne socialistiske praksis er bygget op omkring enkeltfagene. En sådan kritik må bl.a. omfatte skoling, arbejdsdelingen indenfor fronten samt det forhold som eksisterer mellem den ånterne og eksterne fagkritik.

I skoling har problemet længe været at overskrive en borgerlig formidlingspraksis og en tendentielt apolitiserende vidensoparbejdelse som er tydelige resultater af de begrænsninger de borgerlige uddannelser sætter. Her udtrykkes det som reproduktion af en bornert undertrykkende akademisk abstraktionsevne, men en manglende evne til at overskrive abstraktionerne. Det er et problem der tidligere er blevet kaldt skolingens manglende politiske og konkret handlingsanvisning, og som efter vores mening er mere end blot et pædagogisk eller didaktisk pro-

blem, men som overhovedet er et problem der er knyttet til skoling som en isoleret praksis. (Se iøvrigt frontblad 3 desandående).

Gennem de sidste år i og med den fagkritikkonception som er blevet praktiseret, har fronten aksepteret den fagkritiske arbejdsdeling.

Mellem "praktisk gris" og "Hegel til hest", hvor vi længe nok har forholdt os ukritisk til den eksklusive teorioparbejdelse. Det er dels et problem med adskillelsen mellem et akademisk meriteringsagtigt arbejde og det praktiske organisatorisk frontarbejde. Men samtidig også et problem der vedrører isoleringen af de parlamentariske/konkret udd. politiske sammenhænge fra den øvrige politiske/strategiske diskussion i fronten. Endelig, muligvis som det vigtigste, er det en kritik af adskillelsen mellem det generelle fagkritiske arbejde, og det arbejde, der på nuværende tidspunkt forsøger at relatere sig konkret ifht. forskellige arbejdskampe og den politiske og økonomiske situation som arbejderklassen står i.

"Nej men vi kan ikke tage højde for klassekampen i hver sætning vi siger"

Det er fuldstændigt korrekt, og vi plæder heller ikke for den traditionelle "praktisistposition", men problemet er netop ikke kun at det konkret organisatoriske arbejde med f.eks. solidaritetsarbejdet ligger på en lille gruppes hænder. Det der er det grundlæggende problem er den manglende politiske prioritering af det fagkritiske arbejde der udøves på universitet, dvs. at det er totalt uakceptabelt at der praktiseres kritisk arbejde, som udelukkende determineres af den borgerlige faglighed/forskning. Vi mener at en aksept af denne arbejdsdeling atter engang er akcepten af det borgerlige universitets rammer, og at det er ud fra den problemstilling at hele diskussionen angående de socialistiske studenters og især læreres individualiserede faglige (fagkritiske) meritering må tages op. Ikke som individuelle problemer, men som frontpolitiske/organisatoriske problemer.

KRIITIK AF STYRELSESLOVSOPLÆG I SR.BLADET NR.9

Siden St fremkom med oplægget omkring styrelsesloven, hvor St lægger op til en alternativ studentstrategi overfor det parlamentariske arbejde som kritiske studenter hidtil har indgået i for fuld kraft, er der fremkommet en del kritikker af dette oplæg. Kritikken der primært er gået på at argumentationen i oplægget udelukkende er formuleret ud fra parlamentarikkens egen synsvinkel og ikke ud fra den dobbelthed som kampen mod styrelsesloven har været - på den ene side en udlugning af det feudale universitet, på den anden side en emancipation for socialistiske studenter. Det har været kritiseret at oplæg-

get var tendentiøst opbygget, at det kun havde et sigte, nemlig at få studenterne til at skride fra de styrende organer.

Disse kritikere har et reelt indhold, oplægget er udelukkende argumenteret ud fra parlamentarikkens egen synsvinkel, udelukkende formuleret ud fra de erfaringer vi igennem det sidste års tid har haft med de parlamentariske muligheder. Det drejer sig primært om erfaringerne i forbindelse med de landsfælles udvalg, undervisningsassistentbekendtgørelsen samt eksemplerne fra AUC og RUC. Et vi ikke har argumenteret ud fra den dobbelthed som det siges kampen mod styrelsesoven har været skyldes imidlertid ikke at vi blot har overset denne problematik, men det skyldes overhovedet en problematisering af denne dobbeltheds forståelse. At vi ikke har trukket disse problematiseringer frem i oplægget kan man med god ret anklage os for, idet de selvfølgelig vil være fundamentalt nødvendige at diskutere i forbindelse med frontens forholden sig til det parlamentariske arbejde.

- At styrelsens oplæg er blevet formuleret så tendentiøst, skyldes til dels den begrænsning som ligger i og med at vi fungerer indenfor en interesseorganisation, som ikke formulerer sig på et eksplicit socialistisk grundlag. Det har vi i alt fald indtil videre accepteret, og derfor også set det som vores primære udgangspunkt at forholde os lige præcis til statens uddannelsespolitik og ikke eksplicit til de socialistiske strategier som tegner fronten for tiden. Det vil sige at vi i dette tilfælde har taget udgangspunkt i styrelseslovsændringerne som kommer til efteråret, politikken som kunne formuleres heroverfor, og så undladt at problematisere det som vi mener har været kritisabelt i de strategier som har været praktiseret i f.eks. forårets aktioner. Heri ligger problemet i alt fald til dels.

- Et andet problem er, at det altid har været yderst vanskeligt at fremføre konkrete uddannelsespolitiske problemstillinger i FF og vel at mærke at få en respons på disse problemstillinger. Aldrig er det lykkedes at nedbryde den isolering som det parlamentariske arbejde har været udtryk for, endsize at få en politisk diskussion om hvorledes frontfolkene i studenterrådet skulle forholde sig. Det er dermed ikke et problemet at styrelsesfolk skulle være villige til at fremføre deres kritik i frontsammenhæng, men at der aldrig i disse sammenhænge er givet nogen respons i form af konkrete handlingsanvisninger. Men iøvrigt mener vi at det er helt legitimt for en styrelse, som for en hvilken som helst anden aktivgruppe under fronten, at fremlægge deres politik til diskussion. Det ville være politisk optimalt, hvis alle grupper udnyttede denne mulighed, uden at de først skulle have politikken konfirmeret på MFF. Det som naturligvis ligger bag ved styrelsens oplæg er en problemati-

sering overhovedet af den fagkritikkonception som fronten er bygget op omkring. Vi mener at det er nødvendigt vi begynder at reflektere over hvorvidt den strategi der hedder "institutionaliser fagkritikken" overhovedet er en adækvat strategi for en socialistisk organisation.

Er det overhovedet fornuftigt for socialistiske studenter at satse deres arbejdskraft på at få "fornuftige" lærere ansat indenfor systemet? I fald det er, hvorfor så? Hvad kan de bruges til? Hvad må være kravene til en sådan tendentielt overskridende undervisning? Er det en strategi som umiddelbart kan bruges på alle fag? Hvad ellers?

Det som idag kan konstateres er en lang række problemer indenfor ff. Problemer som det ville være galt blot at henføre til det "Klassekampsniveau" der for tiden findes i dette land. Problemer som det ikke drejer sig om at legitimer som udelukkende historisk nødvendige, men som det drejer sig om at løse. For overhovedet at løse disse problemer er det nødvendigt at reflektere over vores hidtidige historiske praksis indenfor fronten.

Det kan empirisk konstateres at frontens primære arbejdsopgaver idag består i det parlamentariske "sikringsarbejde" samt skoling i krit. politik. Det kan konstateres at der eksisterer et fantastisk kvalifikationshieraki indenfor fronten, som tendentielt hindrer enhver form for diskussion og kritik, at fagfrontene er opbygget omkring de borgerlige faggrænser, at vi accepteret arbejdsdelingen mellem håndens og åndens arbejde, at vi overhovedet har accepteret arbejdsdelingen indenfor fronten. Det kan konstateres at fronten som organisation ikke har været i stand til at opstille perspektiver for de aktioner som foregik i foråret, og at det kun er via enkeltpersoner at de overhovedet er kommet gang i støtte arbejdet for strejkerne.

I forbindelse med kritikken af frontens praksis overfor faget må det være naturligt at inddrage frontens forhold til studenterne. Ikke her forstået som frontens skolingsaktiviteter, men i stedet som frontens politiske agiteren ud over studentermassen som helhed. Meget længe har der i FF været tale om oprettelsen af en agit/prop. gruppe, men indløst er denne intention overhovedet ikke. Derudover har fronten ikke haft andet informationsforhold til studenterne end over studenterrådet, der selvsagt ikke eksplicit kan fremstille en frontpolitik.

Frontens afmagt overfor studenterne viste sig ret tydeligt i foråret aktioner. Som organisation var fronten ude af stand til at forholde sig til bevægelserne blandt studenterne. Det kan siges til frontens ros at den selv erkendte denne afmagt og formulerede sig selv som den "lyttende front", der kun indgik i aktionerne som enkeltindivider.

Studenternes aktioner i foråret, der dels var udtryk for statens stramning overfor indholdet i studierne (konsekvenser for fagkritikken) konkret som det kom til udtryk i socialdemokraternes forslag til ændring af assistentbekendtgørelsen. Dels som en begyndende selvbevidsthed om de ringe muligheder der lå i forsvaret for fagkritikken som en institutionelt sikret aktivitet. Vi mener at det lige netop var i den erkendelse at adskælsen af forårets selvorganisering må begrundes som en korrekt politik. selvorganisering må være betingelsen for en udvikling af en decentral politisk praksis og opbygningen af en fagkritik som kan fungere politiserende i forhold til den borgerlige uddannelse. (Selvorganiseringen skal ikke her forstås som anarkistisk, men socialistisk). Dermed er dette den aktuelle mulighed for udviklingen af en politik der kan løsrives og tendentielt overskride de institutionelle rammer og dermed prioriteres ifht. arbejderklassens skærpede kampe. Denne selvbevidsthed gav sig imidlertid ikke udtryk i en forståelse for nødvendigheden af en kritik af "frontens" og fagkritikkens allerede opnåede resultater, ej heller hos frontaktive aktionskæmpere. Kun som verbale proklamationer om at vi også på samme måde som vi kritiserede den borgerlige faglighed måtte kritisere den praksis som assistenterne stod for.

Det bevirkede at fronten som et akseptabelt delmål så en udbredelse af frontens politiske minimumskonsensus til at være studenternes generelle politiske konsensus. Det kunne muligvis ikke være anderledes vurderet ud fra den politiske situation og afklaring der på det tidspunkt eksisterede i fronten, men det må ikke bevirke at vi ikke forholder os yderst kritisk til vor egen indflydelse på den aktion, og

vi istedet forfalder til idealiserede fremstillinger af de ansatser til en socialistisk studentpolitik som vitteligt fremkom under aktionen. F.eks. mener vi at Jan K's beskrivelse overhovedet ikke forholder sig politisk evaluerende overfor det indhold der blev indlagt i aktionen. Styrelseslovsoplægget heller ikke for dens sags skyld.

Det der i disse oplæg falder i øjnene er et illusionsmageri, der i fht. evalueringer er totalt ubrugelige. Idelaliseringerne fremtræder f.eks. i beskrivelsen af studenternes forhold til parlamentarikken. Som om der var en fælles erkendelse af det parlamentariske arbejde som illusorisk (styrelseslovsoplægget) og som om disse aktioner reelt var politikken for socialistiske studenter

Det man må kritisere fronten for er at den end ikke har været i stand til at få produceret de evalueringer af aktionerne som er nødvendige for at den socialistiske uddannelsespolitik kan udvikles.

Der var i forårets aktioner en lang række negative erfaringer at hente som kunne være med til at udvikle politikken. Lad os tage et par eksempler.

Aktionerne var defineret så bredt (hvad der nok var nødvendigt, men ikke uproblematisk) at der reelt var alt muligt indhold i aktionen rundt på de forskellige fag. For at vide konkret hvordan vi fremover skal forholde os til disse brøde aktioner, få dem perspektiveret og videreudviklet, er det nødvendigt at de bliver diskuteret indenfor fronten

Et andet eksempel er erfaringerne fra den centrale aktionskomite. I et forsøg på at overskride "pampervældet" og de repræsentative organers umulighed, blev denne aktionskomite oprettet. Men alligevel fik den lige præcis den samme funktion, en blokering og forsøg på pres ned over enkelte decentrale aktionskomiteer. En tværfaglig organiseringsform der ikke spor bedre end den f.eks. fællesrådet er, tværtimod. Det var i denne aktionskomite muligt for de folk som reelt ikke deltog i det decentrale arbejde, at sætte sig totalt, og forsøge at presse aktionsformer ned over alle fag (eksemplet med H-plans dagen) og hvor KoM Serne via deres sætten sig var i stand til at få en formel beslutning igennem omkring dette arrangement.

PRAKSIS OVERFOR PARLAMENTARIKKEN

En langsigtet socialistisk tendens vil være nedbrydning af de borgerlige studenterinteresseorganisationer, hvis primære opgave er opretholdelse og varetagelse af studenternes privilegieinteresser. Derfor skal vi ikke opstille strategier for disse organisationer som helhed, og vi har ikke interesse i at opreholde disse organisationer som enhedsorganisationer. Vores strategi overfor disse organisationer må være at bruge apparatet til agitation for en socialistisk politik. Det vil være en primær opgave for socialistiske studenter at udvikle strategier for, hvordan de borgerlige uddannelser skal nedbrydes (og ikke som nu, hvordan de skal administreres), og det er i sammenhæng hermed forholdet til interesseorganisationerne må ses, dvs. dels som apparat for socialistisk agitation, dels i en langsigtet strategi for nedbrydning af disse organisationer.

Kritikken af SR/DSF kan ikke være en kritik af disse organisationer ud fra en interesse i at ændre dem som organisationer, men ud fra en interesse i at anvende dem som forum for den socialistiske agitation. Dvs. at det drejer sig ikke om at stille sig opgaven at gøre SR/DSF til kamporganisationer. Kritikken må derfor tage fat om overhovedet det grundlag, der har været formuleret fra den tendentielt (ihvert fald i sin selvforståelse) socialistiske fagkritik i forhold til arbejdet i interesseorganisationerne.

I denne forbindelse (men ikke i alle) bliver det også en kritik af grundlaget for frontens indgåen i parlamentarisk arbejde. Og det gør det, fordi der i forhold til disse to arbejdsfelter (interesseorganisationen og de parlamentariske organer) i sin tid (efteråret 73) blev formuleret en identisk strategi. - Dermed og i sammenhæng med politiken overfor rådene iøvrigt er der også åbnet op for, at rådsarbejdet kan blive fixeret i forhold til arbejdet i parlamentariske organer.

Den strategi, der blev formuleret, og som der nu skal gøres op med, bestod kort fortalt i, at ff skulle indgå i arbejdet i de parl. organer og råd for at sikre muligheder for fagkritisk arbejde. Og den fundamentale kritik består lige så kort fortalt i, at der på intet tidspunkt overhovedet blev formuleret et socialistisk perspektiv i forbindelse med diskussionerne af denne strategi, dvs. det politiske indhold i fagkritikken blev overhovedet ikke diskuteret. Fagkritikken blev indsluset som noget vi jo - underforstået - alle vidste hørde var (og der har den eksisteret siden).

Dermed falder kritikken også på det politiske indhold i fagkritik-

konceptionen (der selvfølgelig er det der selv om det ikke formuleres) - hermed menes forståelsen af forholdet mellem fagkritikken og de borgerlige uddannelser. Det bliver altså atter en gang en kritik af den dobbelthedsforståelse som vi nu efterhånden har været inde på mange gange.

Denne dobbelthedsforståelse har sat politikken overfor råd og organer (og det skal understreges at de bornerte forståelser af fagkritikken om, at det parlamentariske arbejde ikke vedrører os, hvis vi ikke deltag i det - altså udslag af frontens bornerte arbejdsdeling - er ligeså bornert som en abstrakt afvisning af nødvendigheden af at løse kapitalen, fordi den nuværende faglige praksis i ff er apolitiseret.)

Denne politik som altså ALDRIG har været diskuteret - har været at medvirke til opretholdelsen af de faglige interesseorganisationer for herigennem at kunne sikre fagkritikken. At indgå i parlamentariske organer (og koordinere dette gennem rådet) for at medvirke til administrationen af det borgerlige universitet (enten så kapitalprogressivt som muligt, fx. basisuddannelser, eller i udialektisk forståelse af at humaniora var bedre end naturvidenskab, så derfor flere bevilinger til hum.osv.) for dermed (!) at sikre fagkritikken. Ja en frontparole kunne være: fagkritikkens potens afhænger af antallet af læreransættelser.

I toppen af frontens parlamentariske kranskegale: parlamentariker-plenum og ppav - som rent organisatoriske tiltag --. Børes bureaukratiske og legitimatoriske karakter viser sig ved, at der ikke på et eneste møde nogensinde blev taget nogen politiske diskussioner (politikken var lagt på forhånd).

Det har ingen mening at begynde at lave en historisk fremstilling af frontens arbejde i råd og organer. Denne historiske udvikling - som en udvikling - indeholder nemlig ikke nogen politiske gevinster - de politiske gevinster der er udviklet er udviklet på trods af frontbindinger og schøzøfrent (eksempelvis) ceret ved at problematiseringer af det parlamentariske arbejde sket gennem konfrontationer med statsmagten og udvikle sig først hen ad vejen til en erkendelse af, at grundlaget for problematisering af ff-parlamentarikken overhovedet var front- og fagkritikkonceptionen selv.)

Derimod kan det have et formål at trække de enkelte konkrete sager frem for at udvikle indholdet i sikringsstrategien, for at finde de udformninger, som den har udviklet historisk (lige fra formulering af en positiv uddannelsespolitik - projektorienterede basisuddannelser mv., til det der hedder modificeringspolitikken og til politisk handlings

lammelse.) - og for dermed at undgå senere at falde i disse fejlagtige grøfter.
 Her vil det være nødvendigt at skelne mellem SR/AU og DSF (og evt. også KU for sig), selv om de falder ind under den samme frontparaplystrategi, har det fået forskellige udtryk forskellige steder.
 Vi vil ikke selv her gennemgå disse eksempler, men vil henvise til den DSF kritik som snart følger.

Foreløbige konkretiseringer.

Det har, som vi tidligere har påpeget, været karakteristisk, at en lang række af de aktiviteter, der har udviklet sig indenfor FF, er opstået organisatorisk uafhængigt af centralfronten og enkeltfronterne.

Dette mener vi udtrykker en tendens for frontorganiseringens videreudviklingsmuligheder: fronten er i sin nuværende organisationsstruktur (enkeltfronter bundet til enkeltfag/institutter med au og mm, centralfronten med au og mm og mmfg) på retur. Udviklingen af en socialistisk uddannelsespolitik vil kun være mulig i forbindelse med de socialistiske studenters selvorganiserede og konkrete politiske aktiviteter.

Frontens nødvendige æk opløsning er impliceret af de bornerte arbejdsdelinger (mellem teori og praxis, mellem skoling og parlamentarik, mellem fag og politik osv.), hierarkiske kvalifikationsmønstre, undertrykkelse af enkeltfronter, statiske organisationsformer

Disse forholds undertrykkende karakter og åbenlyse absurditet træde klart frem i en bredere frontforståelse i forbindelse med mobiliseringerne i foråret.

Denne langsigtede opløsningstendens mener vi vil slå igennem af sig selv (omend mange vil kæmpe imod -) i takt med det stigende aktivitetsniveau blandt de socialistiske studerende.

Konsekvensen for socialistiske studerende er imidlertid, at vi ikke kan se det som vores opgave at opbylle alternativer eller positiviseringer for en styrkelse af fronten som organisations. Vi mener derimod, at der for det første er en lang række aktiviteter og bevægelser igang, som i sit udspring forstår sig selv som eksisterende indenfor frontens rammer, men som peger ud over fronten i socialistisk retning. Det drejer sig om solidaritetsarbejdet (se Carsten Smiths oplæg i frontbladet), og det drejer sig om skoløngen (se Per Riis' oplæg i frontbladet). Endvidere er der ~~en~~ bevægelser igang for totalt at omlægge frontens borgerligt-parlamentariske engagement.

Alle disse bevægelser peger i retning af nedbrydning af arbejdsdelingerne indenfor fronten og af en udvikling af socialistiske erfaringer.

I det følgende vil vi ridse de erfaringer op, som er gjort indtil nu i forbindelse med en klargøring af de socialistiske studerendes forhold til det parlamentariske arbejde og til interesseorganisationerne. - Og sluttelig vil vi skitsere nogle erfaringer i forbindelse med organisering af aktiviteter på universitetet.

Fastlæggelse af en politik overfor de parlamentariske organer.

Generelt kan vi sige, at den indholdsmæssige begrundelse for ikke at deltage i de parlamentariske organer må ligge i en kritik af parlamentarikken som en borgerlig institution, der ikke kan overskride sig selv, således at den sikrer et kritisk arbejde. - Endvidere må vi se på den praksis, man indenfor fronten indtil nu har ført overfor de parlamentariske organer, de parlamentariske 'muligheder'.

Herudfra er der nogle forskellige muligheder der må forkastes. For det første at vi i de parlamentariske organer forholder os taktisk/defensivt i et forsøg på at fastholde institutionelle positioner. Denne politik må forkastes fordi den på den ene side ikke forholder sig til de positioner, vi egentlig forsvare, dvs. ikke lægger en politisk værdurdering af den nuværende fagkritik som reflexionsbaggrund - ikke mindst i forhold til at de borgerlige determineringer på vores fagkritik forstærkes betydeligt. På den anden side vil en sådan strategi være totalt uholdbar i og med at den kommer til at sætte sig i en position, hvor den enten må stille sig på et kapitalregressivt standpunkt i et forsvar for feudale rester, der skulle give "porer" for en eller anden form for fagkritisk arbejde. Et sådant forsvar ville være perspektivløst og reaktionært og vil med de tendenser, der ligger henimod en centralstyring (AUC fx.) ikke overhovedet give indholdsmæssige udviklingsmuligheder.

En anden position vil være forsøgene på gennemtvangelse af bestemte faglige indholdskrav til gennemførelse på universitetet. For eksempel i forsøgene på at gøre de udviklingstendenser, der ligger adækvate for den fagkritiske udvikling (massenkommunikation fx.) og dermed komme kapitalen i forkøbet ved "at sætte sig på dem(!)". Denne strategi, der altså baseres på de kapitalprogressive tendenser og dermed også er medvirkende til overskridelse af den borgerlige videnskabeligheds manglende effektivitet, vil på nuværende tidspunkt være uholdbar. For det første vil disse krav til det faglige indhold (fagkritikken) være bestemt i forhold til den borgerlige fagligheds udvikling og ikke gennem en politisk prioritering, der altid er konkret sat, hvilket vil bevirke (har allerede bevirket) fatale konsekvenser for fagkritikkens udvikling og politiske anvendelighed. For det andet vil den stramme indholdsstyring af studierne let kunne reducere disse til et indhold, der gør dem umiddelbart fungible (fx. teknokratiseringen af massekommunikationen, som den fremgår af studieordningerne for AUC).

Den politisk anvendelige del af fagkritikken og dermed vores krav til studierne indhold (egentlig er der ikke tale om krav, men simpelthen vores faglige praksis) gennemføres ikke institutionelt. De sættes konkret at studenterne konkrete politiske situation og praksis, og må således af socialistiske studenter opprioriteres, hvor der konkret er muligheder eller nødvendigheder, som er sat af denne politiske situation.

En anden politik i forhold til de styrende organer, der går ud på at lægge op til en udtræden, ud fra en argumentation, der forholder sig moralsk til situationen vil heller ikke være anvendelig i forhold til en politikudvikling. En politik, der således forsøgte at fjerne den totale studentermasse ud fra argumentationen, at vi ikke skal sidde og administrere vores egen undergang fx. igennem adgangsbeholdning af registrering, eller at vi skal være teknokratiske håndlangere for et universitet, der ikke engang giver os demokratiske muligheder, vil være meningsløst. Det vil i realiteten for de socialistiske studenter være fløjtende ligegyldigt, hvorvidt der sidder studenter og varetager de parlamentariske funktioner, det vil heller ikke kunne undgå under nogen omstændigheder. Der hvor en sådan argumentation, der i realiteten bygger på et interessegrundlag, kan have en relevans er, hvorhækk den føres op således at den giver os muligheder for at igangsætte aktiviteter, der kan overskride sit udgangspunkt, dvs. ikke forholder sig legitimerende overfor enhedspolitikken.

I stedet må det for os diskussionerne være vigtigt, at vi fastholder den egentlige politiske begrundelse og på den baggrund trækker de socialistiske studenter. Det må overhovedet også være den eneste adækvate strategi, når den sættes i forhold til den mobilisering og selvorganisering, der skaber de politiske forudsætninger.

Det betyder, at et forløb der kunne tænkes nu var, at vores repræsentanter sikrede det optimale informationsniveau om de tendenser, der ligger i den statslige styring, når de konkret fremtænder parlamentarisk og dermed kunne være medvirkende til at sikre diskussionerne, dels om hvad der må være en alternativ strategi for indholdsmæssig sikring, men ligeså vigtigt om hvad der indtil nu har været vores positioner institutionelt og deres politiske muligheder. På den baggrund ville der således stilles krav om afvikling af det parlamentariske arbejde fra de socialistiske studenter, men nu en afvikling, der skete i forhold til en klar politisk intention og i forbindelse med opbygningen af et ekstra-institutionelt selvorganiseret arbejde. Dermed har vi selvfølgelig også distanceret os fra en abstrakt parole om boycott af parlamentarisk arbejde, der ikke er konkret og indholdsmæssigt reflekteret og dermed tenderer mod, at vi "skyller barnet ud med det skidne vand".

Konkret kan en udtrækning foregå på to måder, den ene er, at der ikke stiller socialister op til det kommende styrelseslovsvalg, den anden er, at vi trækker os fra de organer, hvor det ikke er muligt at få tilslutning til vores politik overfor fx. gennemførelsen af centralstyringeb (svar på skrivelsen fra direktoratet) - nemlig afvisningen af at ville os administrere gennemførelsen af centralstyringen.

Forholdet til interessekampen.

Problemet om de socialistiske studenters forhold til interessekampen er ikke udelukkende et spørgsmål om forholdet til studenterrådene. - Det vil mao. ikke nødvendigvis være gennem en indgåen i rådene, at de socialistiske studenter skal 'indgå' i interessekampen. Tværtimod kan der være tale om, at rådene overhovedet ikke er adækvate apparater for en politisering af studenternes interessekamp.

Gennem aktiviteter, der udvikles af de socialistiske studenter i fagene vil en tendens for rådene være, at de reduceres til informationsorganer. Forsåvidt der sidder socialistiske studenter disse steder skal det derfor have følgende funktioner: at kritisere rådernes historiske betingede, men for øjeblikket permanente tendens til at formulere parlamentariske strategier overfor statslige indgreb (dvs, hvad man også kunne kalde dkp-agtige demokratiske kampe, nemlig som grundlag - og ikke som udgangspunkt - for kampen at af fastholde fx. de givne rammer (studieordning, eksamensordning), hvor kampen så bliver en kamp for at forsvare disse rammer og ikke en socialistisk kamp, der tager udgangspunkt i studieordningen for blot dermed at kunne formulere en fornægtelse og overskridelse af den - se senere).

De skal endvidere sørge for at fagråd/fagudvalg optimerer sine muligheder for at udbrede information om til de studerende om de parlamentariske organers og statens politiske overgreb, dvs. kritisere kommunikationsformerne og foreslå alternative kommunikationsformer ud til studenterne. De skal endelig klart markere deres politiske standpunkt og ikke gå på kompromis med de andre studerende i fagråd/fagudvalg.

Problemet er socialistiske studenters forhold til de borgerlige studenter på fagene, i timerne osv.. Hvordan kan vi mobilisere disse studenter, så de indgår i et forsvar for socialistiske aktiviteter?

Problemet er ikke firkantet som: hvordan kan vi bevidstgøre studenterne, hvor problemet bliver ligeså firkantet at få dem til at læse Marx.

Problemet melder sig, når socialistiske studenter bliver smidt ud af universitetet, bliver frateget SU osv., problemet melder sig, når vi vil have godkendt socialistiske aktiviteter som eksamensrelevante, fordi socialistiske faglige aktiviteter jo ikke er (nødvendigvis) tilgodeser borgerlige krav om "nyorientering" eller de borgerliges krav til indhold i fagområder, genstandsområder mv.. (sat på spidsen: hvorfor er

en løbeseddel og arbejdet hermed ikke examensrelevant!), problemet melder sig, når vi vil igangsætte politiske projekter, hvis indhold overskrider studieordningen, og vi foreslår, at de borgerlige studenter også deltager osv.. - I forhold hertil fx. skal vi mobilisere, dermed politisere, studenterne i et forsvar for socialistiske aktiviteter.

Den socialistiske kamp kan ikke udvikles og koordineres indenfor rådets regi - dels af de historiske grunde, at rådet meget længe har været infiltreret i det parlamentariske 'forsvarsarbejde', dels mere fundamentalt, fordi en benyttelse af permanente organiseringer af interessekampen (hvad enten der er tale om et repræsentativitetssystem med fagråd, fagudvalg osv., eller der er tale om plenum/aktionskomité-strukturer) eller overhovedet formulering af 'politikker' for interessekampen automatisk indeholder en udvanding af det socialistiske perspektiv.

Den ~~socialistiske~~ ^{socialistiske} kamp er ikke en kamp for at bevare nogle rettigheder, nogle borgerlige privilegier, som studenterne har i et borgerligt uddannelsessystem (det være sig lige fra tværfag til 'retten' til at overskride studietiden med 1/2 år til repræsentativitetsfunktionen i de styrende organer, osv.).

De mobiliseringer, som vil ske til efteråret på visse fag, vil udspinge af, at det ikke er muligt pgra. manglende bevillinger at gennemføre den undervisning, som studieordningen ville kræve for at blive overholdt. Forudsat denne situation, forudsat at ~~krævet~~ teknokfåterne og administratorene ikke fremskaffer økonomiske ressourcer, - så vil kamperspektivet overfor studenterne ikke være en fastholdelse af studieordningen, et krav om, at vi vil have den undervisning osv. som studieordningen kræver - et krav, som kanaliseres ind i hele det parlamentariske system i form af diverse pressionsaktiviteter: manøvrer i organerne, masseopbud af studenter på gaden osv.. Kamperspektivet, som de socialistiske studenter kan stille op for interessekampen, og som vil indeholde et overskridende element, kan være: udgangspunktet er brud på studieordningen, og siger: når der ikke tilbydes undervisning, kan der heller ikke kræves examen.

Kampen mod adgangsbeholdning (på medicin fx.) er ikke en kamp for at bevare retten til 'fri adgang' til en universitetsuddannelse. Denne 'frie adgang' eksisterer ikke, er en borgerlig illusion. Det har altid kun været flødeskummet af gymnasiets ungdom og de individuelle stræbere indenfor HF, der har fået en universitetsuddannelse, det har været de få og de privilegerede og dem med høje karakterer, kort sagt de borgerligt konforme.

Hvis der derfor gennemføres adgangsbestemmelser, så vil disse blokeringer fjernes, vi må kræve, at det ikke blot er gymnasieelever, der lukkes ind, men også arbejdsløse. Vi må kræve, at det ikke er på grundlag af gode karakterer osv., som det altid har været, at folk sluses ind på universitetsuddannelse.

Centralstyrelsens gennemførelse kræves der en omlægning af de eksisterende bestemmelser, således der kræves i en vis forstand en nedbrydning af de eksisterende rettigheder, studietilrettelæggelse og akademiske friheder (fx som de fx. i det bundet til studieordninger, læreransættelser eller til studietilrettelæggelsen, forskningspraxis'en mv.).

Skal ikke kæmpe for at bevare disse rettigheder, vi skal ikke fremføre en politisk afvisning af gennemførelsen af centralstyrelsen. Vi skal kritiserer de eksisterende forhold, kritiserer disse rettigheders borgerlige begrænsninger.

Det der sker med centralstyrelsen er, at de nuværende disciplineringer løses af andre former for disciplinering, nemlig den disciplinering, som kræves gennemføres gennem krav om arbejdsmarkedstilpasning og effektivitet og flexibilitet.

Men mod effektivisering og centralstyring er ikke en kamp for at bevare universitetets 'autonomi', det er ikke en kamp for at forsvare det, der hedder brede rammer og muligheder for fagkritisk arbejde (begge dele er lige fiktive).

Det er en kamp for at nedbryde de individuelle og bornerte arbejdsformer på universitetet, for at nedbryde det borgerlige præstationsræs. Bundet til disse kaldte frihedsideal er tvungen til at adskille den politiske sfære, den sociale sfære og studiepraxis'en. Vi må stille krav om integration af disse ting.

Den såkaldte frihed strækker heller ikke længere end til kapitalistens ideologiske og politiske interesser. Når den derfor skal ændres, må vi stille krav om, at fagene skal tjene arbejderklassens politiske interesser. Disse ting kan kun være modeller.

Det der fremfor alt er afgørende er, at indholdet i den socialistiske opposition må være konkret udledt på baggrund af vores politiske situation lige nu. Oppositionen må aldrig stå på egne ben og stivne. Politiske krav kan derfor principielt overhovedet ikke skrives ned.)

For er det heller ikke muligt for os (centralt) at udvikle denne kamp uden henfor de socialistisk aktive grupper.

Problemet for politikudviklingen er ikke et trivielt såkaldt konkretiseringsproblem, for man ville sige: vi har udviklet politikken, den skal blot konkretiseres og præciseres osv.. Problemet for denne politikudvikling er derfor heller ikke, at politikken er 'os', der er isolerede. Det er simpelthen et reelt indholdsudfyldningsproblem.

De politiske krav skal udvikles blandt de aktive socialistiske studenter. Og de skal også være bundet til de socialistiske organiseringer på universitetet, dvs. den konstante videreudvikling gennem bearbejdelse af erfaringer (fra fx. agitationsarbejdet) skal foregå her.

Hvis Studenterrådet vil følge dem, kan det være i orden. Men i hvert fald er det ikke opgaven at lede denne politik være bundet til de permanente interesseorganiseringer. Og vi skal heller ikke sætse på disse organiseringer i agitationsfor politikken. I stedet tage ud på holdene, agitere i timerne osv..

Hvis politikken bindes til permanente interesseorganiseringer (dvs. hvis udviklingen af politikken afhænger af kontinuiteten i det organisatoriske apparat som fx. dsf/sr) stivner den, mister sin konkrete binding til den konkrete situation.

ekskurs. Man kan sige, at denne stivnen, som opstår når de konkrete krav indtages i de permanente rådsorganiseringer, er ensbetydende med, at den socialistiske kamp bliver til en reformistisk kamp. Dette er simpelthen en historisk erfaring og hænger sammen med, at disse organisationer historisk er totalt integreret i det parlamentariske og statslige apparat.

Der er historisk kort og godt sket det, at de krav om andre arbejds- og studieformer, om nedbrydning af bornerte og autoritære & undervisningspraxis'er, som blev formuleret i sin tid, blev opslugt af de selvstændiggjorte interesseorganisationer (SR/DSF) og vendt 180° til at være en positivt formuleret uddannelsespolitik (med et slagord: projektorienterede basisuddannelser).

Det er en fejltagelse: at de aktive studenter uproblematisk anvendte, indgik i og ville overtage disse apparater i strategien for at gennemføre de oprindeligt konkret udviklede - politiske 'krav'.

Politik- og strategi-udviklingen blev bundet til disse apparater og ikke til de i sin selvforståelse socialistiske organiseringer bladdt studenterne (fronterne).

Et konkret krav om projektarbejde fx. og hvad dette indebærer af andre lokale former, læredeltagelse osv. blev løst fra sit konkrete udspring og gjort til den almene politik, der skulle gennemføres

- fremfor alt, alle steder og under ligegyldigt hvilke betingelser - dette er det farlige, politikken og organisationer, der formulerer denne politik selvstændiggør sig hermed.

Samtidig blev der formuleret en umulig opgave - at forbinde et socialistisk perspektiv med disse krav. Dette ~~er~~ 'perspektiv' blev derfor tilkoblet i en total ~~adskillelse~~: sikring af muligheder for fagkritisk arbejde, dvs. disse reformkrav ville give bedre muligheder for fagkritisk arbejde. Dette er en fiktion -- hvis vi altså ved 'fagkritik' forstår en socialistisk og ikke en alternativ faglig praksis. ekskurs slut.

Om selvgørelser.

Udviklingen af socialistiske erfaringer kan kun ske gennem en selvgørelse af socialistisk praksis blandt de socialistiske studerende. - Vi vil først forsøge at positivere denne selvgørelse indholdsmæssigt. Indledningsvist er det klart, at selvgørelse ikke er en organisering af vores tidligere institutionelle praksis, hvilket ikke ville være nogen udvikling politisk, men blot en overtagelse og accept af de borgerlige fagligt satte determineringer, som vi allerede har påvist ligger for vores arbejde.

Heri ligger altså en afgrænsning af den politiske udviklings nødvendighed som udelukkende sat af organisatoriske omlægninger - Jan Knus kalder det for afinstitutionalisering. I forlængelse heraf må vi på længere sigt forsøge at lægge perspektiverne for en socialistisk studentpolitik, hvilket kun kan gøres i den konkrete bearbejdning af den politiske situation, som studenter indgår i under uddannelsen og efter denne..

Et vigtigt ~~problem~~ bliver, hvorledes de socialistiske studenter i deres organisering skal forholde sig til den borgerlige faglighed eller mere generelt til deres placering på universitetet. Vi mener at man må arbejde med - både i teori og praksis - kritikken af den borgerlige videnskabelighed og reducere den til ideologiske og modsætningsfyldte udtryk. Kritikken af den som adækvat for en udbygning og en forståelse for dens generelle samfundsmæssige funktion. Vigtigt bliver det imidlertid her, at ~~der~~ understrøge den ~~praksis~~ praktiske kritik, som betyder overskridelse af den hidtidige 'praxis', således at denne kritik ikke fanges af den borgerlige videnskabeligheds præmisser og dermed udvikler sig til en isoleret inter-videnskabelig kritik. Denne kritik skal dels ses i forhold til de mobiliseringsfunktioner den kan have overfor studenterne, som en politisk kritik, endvidere må arbejdet med faget prioriteres politisk, hvilket altså vil være i forhold til en aktuel eller mulig praksis.

Opbyggelsen af en sådan politisk faglig praksis sætter nogle vigtige tyngdepunkter og rettesnore for arbejdet, nemlig udviklingen af en forståelse af studenterne ~~egen~~ konkrete politiske situation, hvilket også indeholder en forståelse for de konkrete

borgerlige institutioner og deres konkrete samfundsmæssige funktioner samt politiske muligheder.

Denne forståelse kan ikke gives gennem et eksklusivt teoretisk begrebsarbejde, men derimod må motoren for det teoretiske arbejde være den aktive politiske stillingtagen til den samfundsmæssige stilling og funktion og dermed også det aktive arbejde i forhold til de muligheder vi på alle niveauer har for at relatere os og indgå i arbejderklassens økonomiske og politiske kamp. Her kunne konkret tænkes at grupper ~~skulle~~ intensiveret forsøgte at knytte kontakter med elever og lærere i forskellige institutioner - EFG, gymnasier, mellemuddannelser osv., samt i større omfang indgik i arbejde i forhold til arbejderavangarden såsom støtte- og solidaritetsarbejde, arbejde sammen med forskellige arbejdergrupper, hvor det er muligt og forsvarligt. Disse forskellige praksissammenhænge må overhovedet sætte den indholdsmæssige prioritering og samtidig ville det være nødvendigt, at de studenter, som på en eller anden måde sidder i praksissammenhænge etablerer den videst mulige informations- og erfaringsformidling til studenterne.

En almen karakteristisk af selvgørelserne vil være, at den altid eksisterer konkret og altid knyttet til nogle politiske praksissammenhænge. Det være sig solidaritetsarbejde, informations- og politiseringsarbejde overfor studenterne, samarbejde med arbejdere, med andre uddannelsessøgende osv.

Det betyder, at med "historiens" udvikling vil også den enkelte selvgørelse aktivitet opløses og erstattes af andre selvgørelser aktiviteter. - Selvgørelsernes eksistens vil således ikke være betinget af bestemte genstandsområder (fx. fronten har så en gruppe om arbejdsstræger o.lign. - for den sags skyld kunne alle beskæftige sig med arbejdsstræger, men konkret relateret og dermed forskelligt). Men selvgørelserne aktiviteter kan eller vil selvfølgelig være relateret til bestemte fag. - De selvgørelserne aktivitet vil samtidig fungere som skolinger af socialister (og omvendt). - Det karakteristiske er altså: ingen faste og stivnede organiseringsformer. Vi mener, at selvgørelserne er betingelsen for udviklingen (som altid er praktisk) af socialistiske erfaringer.

Vi mener ikke, det er muligt på nuværende tidspunkt at sige noget om, hvordan den "kollektive" organisering af de socialistiske studenter skal være, dvs. "sammenknægtningen" mellem de enkelte selvgørelserne situation, hvilket også er en konkret situation, hvilket også er en konkret

inger. Den eksisterer endnu ikke.
 ens funktion ville være at sikre en erfaringsopbygning og erfarings-
 udveksling - IKKE for at formulere overordnede politikker for socialis-
 tiske studenters aktiviteter, opbygningen af erfaringer skulle kun ske
 og derved at sikre en videreudvikling af politikken i praksis, mao-
 xovereksperienser skulle der hele tiden ske en overskridelse af
 erfaringerne og fejltagelserne i de socialistiske studenters aktivi-
 teter.

BEKÆMP DEN ANARKO - SEKTARISKE
 TENDENS INDEN FOR FRONTEEN!!

- Forbemærkning.

- (1) Den anarkistiske karakter generelt - om politikudvikling bl.a.
- (2) Den sektariske karakter generelt - om politikgrundlaget.
- (3) Politikken på AUC.
- (4) Politikken i forhold til DSF.
- (5) Rådets politik på ÅU.
- (6) Opfordring til politisk renselse i Fronten.

Forbemærkning: Der er politiske modsætninger i Fronten. Alle ved det.
 En del af de front-historiske forudsætninger og materielle vilkår
 for dette er tematiseret i MMFG's politiske beretning (1.halvdel)
 Den kapitalistiske krises gennemslag og den uddannelsesøkonomiske
 centralisering og politiske repression vil fremover sætte stadig
 mere alvorlige skranke for socialistiske studerende (og læreres)
 fagkritiske og socialistiske arbejdsmuligheder. Men osse studiemæs-
 sigt og materielt mærkes stramningerne. Privilegie-kampen mod det=
 te er ikke vores. Men det sektarisk-regressive tilbagetog er det
 heller ikke.

Opgaven er fortsat at bidrage til at kvalificere de progressive
 studenter socialistisk - specifikt i forhold til den konkrete si-
 tuation til december (undervisnings"sammenbruddet" på humaniora m.v)

Det sætter to delopgaver for Fronten: (1) med baggrund i en
 historisk selvkritik og analyse af den aktuelle situation og Fron-
 tens styrke at specificere Frontens udrettede politik for (no-
 vember og)december og begyndelsen af 76 (2) bl.a. på baggrund
 heraf, men samtidig i en materialistisk vurdering af den samfunds-
 mæssige udvikling (klassekampens skarpelse, den differentierede ud-
 vikling for arbejderklassens lag, mellemlagenes forandrede positi-
 oner) og uddannelsesøkonomiens og -politikens udvikling at inten-
 sivere et politisk-programmatisk arbejde og en tilsvarende kvali-
 ficering af Frontens politik og organisering fremover.

De Front-solidariske modsætninger handler om hvordan det må gøres.

I denne situation er der en del frontkammerater, der i en del sammen-
 hæng fremfører en brud-politik i forhold til Fronten. Som systematisk
undergraver Frontens organisering og selvkritiske politik udvikling.

Som ikke viger tilbage for løgnagtighed, demagogi og konspiration. Som iklædt socialistiske gevandter spredt anarko-sekteriske børne- og ungdomme med feberenergi.

Jeg vil først kort vise generelt hva jeg mener. Derefter illustrere det gennem den førte politikks eksempler. Min kritik er forhåbentlig så kammeratlig som situationen indbyder til.

Jan Knus 27.10.75.

(1) Den anarkistiske karakter generelt - om politikudvikling bl.a. fagkritisk front havde seminar d.10.11. oktober - om "situationen", specielt den parlamentarisk-politiske. En dag før seminaret udsendes "det gule oplæg" ("Til en kritik af fronten"). Rundsendt via Studenterrådet, uanmeldt, udenom forberedelsesgruppen. 31 sider, under skrevet "socialistisk aktivgruppe indenfor fronten.

Anonymiteten er talen og ironien tveægget. Som om denne gruppe var den eneste socialistiske inden for Fronten. Eller den eneste aktive gruppe. Eller som om det blot var én af de utroligt mange effektive, anonyme-kollektive grupper, med samme politiske positioner, der pådehatter op fra basis.

Ingen af delene er det nemlig. Der er tale om en vanartet socialisme, der nok er aktiv, men mest uden for Fronten. Og der er ikke tale om en basis-gruppe. Tværtimod er det simpelthen toppen, og den er temmelig enestående, formodentlig i begge ordets betydninger.

Efter pres fra seminarrets plenum kom det frem at tre havde skrevet oplægget: Inger Rasmussen, stadig med i DSF's præsidié, formelt som uddannelsesformand, repræsenterer Rådet i DSF, skulle repræsentere Fronten tillige. Karl Erik Schøllhammer, fagkritiksekretær i Styrelsen, konsulent og skoler på AUC, medlem af hum-sektor-skolingsgruppen, medlem af FFAU, formelt medlem af AU på nordisk. Anne Bjerregaard, næstformand i styrelsen, fremtrædende medlem af medicinerfronten. Det fremgik at "mange" havde med til at diskutere omkring oplægget. I løbet af seminaret og senere har det vist sig at disse mange i hvert fald er to inden for Fronten, som fuldt ud besidder de gule positioner: Kristian Græsborg, nuværende studenterrådsformand, fra fagkritik Historié. Ingrid Kopp, tidligere formand, konsulent og skoler på AUC, medlem af fagfronten for dansk. Uden for Fronten drejer det sig endvidere om: Birgit Viskum, DSF-præsidié, OUC. Per B. Clausen, DSF-præsidié, Arkitektskolen, Århus. Ingolf Bak og Andreas Bredsdorf, hum-AUC, ny=

ligt politisk udtrædt af studenterrådets forretningsudvalg samme steds. Der er nok nok ikke så prominente medløbere, jeg ikke har fået et nævnt. De må føle sig lettede eller forbigået efter behov.

Disse personer fremfører politisk anarki, ikke alene praktisk, komplotagtigt som ovenstående seminar-eksempel, men osse i deres teoretiske selvforståelse.

I begyndelsen af et såkaldt konkretiseringsafsnit i det gule oplæg læser man: "Frontens nødvendige opløsning er impliceret af de borte nerte arbejdsdelinger... osv. Disse forholds undertrykkende karakter og åbenlyse absurditet trådte klart frem i en bredere forntforståelse i forbindelse med mobiliseringen i foråret" (s.22 - jeg understreger).

Man ska ikke ta fejl af den drivende interesse. Der står endvidere:

re: Konsekvensen for socialistiske studerende er imidlertid, at vi ikke kan se det som vores opgave at opstille alternativer eller positioneringer for en styrkelse af fronten som organisation. (s.22 - oplæggets understregning)

Dette er ikke en tilfældig formulering. Der findes lignende udgaver både før og efter denne (s.2-3, 16, 17, 20, 26, 30), hvoraf intentionen fremgår som nedbrydning og undergravning af enhver form for FRONT-ORGANISERET POLITIKUDVIKLING.

Prøv med denne her:

Det fremføres i denne forbindelse andet steds fra (...), at frontens styrke gennem mange år har været solidaritet overfor frontens beslutninger. Vi mener snarere (...), at bevægelserne der kan udvikle socialtiske erfaringer, kun har kunnet opstå ved en omgælse af frontens beslutningsstrukturer. (igen: skoling, parlamentarikken, Komms-kritikken, solidaritetsarbejdet mv.) (s.2f)

Jeg ser kun én grund til at vi stadig har disse kammerater i blandt os i Fronten: at det efter deres nøgterne vurdering vil være et mere effektivt og rationelt nedbrydningsarbejde af Fronten at gøre re det inde fra, gennem Frontens egne ressourcer, struktur og økonomi, og med et tilsyneladende frontmandat i ryggen over for andre politiske personer og organisationer. Samtidig ka man bekvemt politisere med den røde hånd over for "studentermasserne" på frontens åbenlyse dis-funktionalitet - som man fyrer godt op under med den gule hånd.

Jeg ser ikke spøgelser. Det er anarkisternes reklærede taktik i en anden sammenhæng: DSF's:

Jeg /Inger Rasmussen/ foreslog at der til i morgen ville ligge et udspil fra min side om min tilbagebetaling, at

jeg ikke havde tænkt det igennem, og at det selvfølgelig ikke skulle være nogen hemmelighed, at jeg var interesseret i hvordan det kunne udnyttede til en afsjæring af DSF's politik. (bilag til nedenstående DSF-cirk. fef. fra præsidiemøde 11.9.75.)

Vi har inden for de sidste to-tre uger primært deltaget i diskussioner på vores respektive medlemsorganisationer og i vid udstrækning indstillet arbejdet i det centrale DSF. (..) Det vil vi fortsat gøre som medlemmer af præsidiat. (DSF-cirk. 3324/1-21 - 16.10.75.)

Det er skrappe taktikere vi har med at gøre. Som man ser af ovenstående taktik-skift fra september til oktober.

Vi ved nu, at vi ka forvente Frontens organisering modarbejdet og undergravet, om end det ikke fremtræder sådan på det taktiske niveau. Men gva er anarkisternes positive organisatoriske forestillinger da? Anarkistiske, naturligvis:

Men i øvrigt mener vi at det er helt legitimt for en styrelse som for en hvilken som helst anden aktivgruppe inden for fronten, at fremlægge deres politik til diskussion. Det ville være politisk optimalt, hvis alle grupper udnyttede denne mulighed, uden at de først skulle have politikken konfirmeret på MØFF. (det gule oplæg s.15)

Altså egenrådig politikudvikling, overfor DSF, solidaritetsarbejde, skoling, projekter, Pralametarisk-politik mv. UDEN OM FRONT, MEDLEMS-MØDER osv.

Den højt priste selvorganisering er denne politik alfa og omega. So anarkismen fx. helt præcist udtrykker sig:

En almen karakteristisk af selvorganiseringen vil være, at den altid eksisterer konkret og altid knyttet til nogle politiske praksissammenhænge. Det være sig solidaritetsarbejde, informations- og politiseringsarbejde overfor studenterne, samarbejde med arbejdere, med andre uddannelsesinstitutioner. (s.30)

Hvordan en socialistisk politik på uddannelsesområdet, specielt universitetet her i byen, overhovedet ka blive socialistisk og slagkraftig hvis det er vidt forskellige konkrete små-gruppe-interesser eller fraktionstendenser der i offentlig politisk polemik og konkurrence ska drive ukoordineret solidaritetsarbejde, agitation, skoling samarbejde med arbejderen må man spørge forges efter. Hvordan ska de relevante dele af arbejderklassen overhovedet ku ha politisk tilid til og solidaritet over for den prakticistiske, kaotiske intelligentsia.

Der findes ikke antydning af et socialistisk, politisk og teoretisk (minimums)grundlag. Den så konkrete total-politiske praksis skyer enhver form for revolutions-teori eller socialistisk strate-

gi:

For det der fremfor alt er afgørende er, at indholdet i den socialistiske opposition ALFRID må være konkret udledt på baggrund af vores situation lige nu. Oppositionen må aldrig selvstændiggøre sig og stivne. Politiske krav kan derfor i princippet overhovedet ikke skrives ned. (s.27)

At anarkiet kalder sig socialistisk er en gestus, der må gøre selvblinde front-folk seende (lignende erklæringer findes s.17, 22, 23, 27, 29ff).

Det var ikke en historisk tilfældighed at Marx og Engels bekæmpede de Bakunin som fremtrædende konspiratorisk anarkist i den 1. Internationale, at Lenin bekæmpede de venstre-opportunistiske eventyrpolitikere i hele sit politiske liv. Og for den sags skyld, at "leninist-fraktionen" brød ud af VS-sumpen og dannede KF.

Vi ka heller se det som tilfældigt, at "studentermassernes" mere eller mindre spontantistiske bevægelser på baggrund af uddannelses- og kriseøkonomiens konkrete nedslag fremkalder småborgerlig revolutionens-utålmodighed hos mere eller mindre skolede frontkammerater. Men når det slår ud som politikens grundlag og drivkraft med det bekæmpes til politisk renselse og selv-kritik.

(2) Den sekterske karakter generelt - om politikgrundlaget.

Den specielle politiske børnesygdom, der for tiden trives i Fronten i øvrigt for første gang i den 7-årige historie (de nuværende KF'ere var politisk effektive, da de var frontaktive) - er ikke alene anarkistisk. De har tillige klare sekterske tendenser. Et par eksempler:

Arbejderklassen: Som om det var i modsætning til Frontens program og politik vil de gule fastholde arbejderklassens kamp som emancipationens reelle udgangspunkt. Gennem postulat om at arbejderklassen som bærer af dette overhovedet er tilstedeværende i Frontens politik, fagkritik-konception og opfattelse af "studenternes samfundsmæssige placering" (s.5,8).

På trods af denne postulatoriske kritik og formelle positivisering af egen politik REFLEKTERES ARBEJDERKLASSENS DIFFERENTIEREDE POLITISKE OG ØKONOMISKE KAMPNIVEAU OVERHOVEDET IKKE - SLET IKKE KONKRET (i al den megen konkret-hed) - OG SLET, SLET IKKE I FORHOLD TIL FAGKRITIKKENS SOLIDARITETSARBEJDET OG DET UDDANNELSESPOLITISKE OMRÅDE GENERELT! At der sku findes historisk-objektive skranke for fagkritikken som

socialistisk (-revolutionært) samarbejde mellem studenter og arbejdere affejes som legitimering: "Problemer som det ikke drejer sig om at legitimere som udelukkende historisk nødvendige, men som det drejer sig om at løse" (s.16).

Det er skærende klart at denne retoriske og historieløse, ydre påhængning af studenterpolitikken til arbejderklassens kamp, får sekteriske konsekvenser - her som i primær-politiske sammenhænge.

Arbejderklassens militante og revolutionære dele har aktuelt ingen (formelt og reelt) indflydelse på udformningen af det danske uddannelsessystem. Hvor "arbejdsmarkedets partnere" er indblandet føder DA og LO socialpartnerskabets politik igennem. Eksempel: de er hvervafaglige forsøgsuddannelser (EFG). Hvor "erhvervslivet" er indblandet sker det typisk gennem kontrollerende ekspertise fra de største enkeltkapitaler. Eksempel: nedsættelsen af de landsfaglige udvalg for ingeniøruddannelserne med repræsentanter fra Danfoss, B&W, Poul Bergsøe. - Jf. fællesbekendtgørelsens (for AUC) censorbestemmelser. Jf. styrelseslovens §13.

Arbejderklassens militante eller revolutionære dele kritiserer kun undtagelsesvist de borgerlige uddannelser fra klassestandpunktet med påfølgende klassekrav til uddannelsernes indhold. Kendt er SID-rapporten om folkeskolens historiebøger, desuden et par generelle kritikker i forbindelse med en del "ekstern fagkritik" (men jf. Frontens egen kritik af den "eksterne kritik"). - LLO's kritik af EFG-uddannelserne falder uden for, dels som strukturel, dels under parolen om "den tidsvarende uddannelse". Arbejder-akademiker-samarbejdet" er DKP-domineret.

De deciderede arbejderuddannelser, der findes i det danske uddannelsessystem rummer ikke skyggen af (polyteknisk) tilknytning til produktionsprocessen, fra klassestandpunktet med deraffølgende politiske og indholdsmæssige krav. Jf. det italienske metalarbejderforbunds o.a. store og vigtige sejre på dette område. Tværtimod viser både EFG, AOF og "fagbevægelsens interne uddannelser" (=FIU af tillidsmænd m.v. bl.a. på LO-højskolerne) at LO's hovedlinje er det disciplinerende klassesamarbejde.

Hvor, Anne, Inger, Karl Erik, o.a., er arbejderklassen henne som bærer af jeres reelle emancipation. Den er kun tilstede som refleks i jeres fordrejede kritik af fronten. Mens den overhovedet ikke er reflekteret i jeres anarkistiske politik. Hva er så denne politik?

Institutions-/parlamentarionfættelsen: Politikken er i eksplacitte paroler: "Nedbryd den borgerlige universitet"

"Nedbryd den borgerlige arbejdsdeling" (begge s.12 - jf. 8,19,27). Al anden virksomhed end denne total-destruktion er simpelthen opretholdelse og legitimering af borgerlige institutioner, uddannelse og samfund:

Sagt på en anden måde bliver politikken ikke, ud fra en forskert adskillelse af struktur og indhold, at man "udnytter" de strukturelle omlægninger til socialistiske indholdsudfyldninger. En position der i sin politiske konsekvens (om ikke interderede) medfører en opretholdelse og sikring af de borgerlige uddannelser. Omvendt må parolen være at sammenbænde struktur og indhold og dermed arbejde overhovedet for en nedbrydning af dette. (s.8)

Dette venstre-radikalistiske krav medfører, som man kan læse hele oplægget igennem, udelukkelse af ethvert progressivt institutionelt reformarbejde som DEL AF en socialistisk (revolutionær) strategi - her specifikt for de højere uddannelser.

Det medfører endvidere udelukkelse af at nogen del af det fagkritiske arbejde overhovedet ka relatere sig institutionelt uden borgerlig-gørelse og affirmativ opretholdelse (s.5,16,23). Tværtimod indeholder den historiske udvikling for Frontens arbejde i råd og organer "ikke nogen politiske gevinster" (s.20).

Anti-institutionalismen og parlamentsboycotten forholder sig ikke konkret analytisk til den konkrete situation: den udelukker arbejderklassens aktuelle kampniveau (spc. angående uddannelser) og den negerer den borgerlige virkelighed: den tar ikke hensyn til det væsentlige, at det for den socialistiske kamp og overgang er nødvendigt at erobre og lære at erobre alle institutioner og områder, som borgerskabet bruger i sit materielle og ideologiske overherredømme.

Ikke nok med at Fronten, eller rettere studentersocialisterne, ska stille sig uden for interesseorganisationer (dsf og råd) (s.19,25) og borgerlige institutioner som styrende organer, og undervisnings- og forskningssammenhæng (s.23). Samtidig ska disse instanser nedbrydes. Ikke af arbejderklassen. For dels er den fraværende i oplæggets refleksion. Dels - og vigtigere - er den objektivt ude af stand til det på klassekampens nuværende niveau.

DET TILFALDER DERFOR DE SELVORGANISEREDE STUDENTER AT VÆRE REVOLUTIONENS FORTROP I SMADRINGEN AF DET BORGERLIGE UNIVERSITET.

Denne fetich er oplæggets afgørende sekteriske konsekvens. Endvidere er det ikke arbejderklassens kamp, der danner grundlaget for denne politik, men "de konkrete muligheder, som sættes i om-lægninger af uddannelserne" (s.8 - jeg understreger) - uden anden "strategi" end den "konkrete praksis";

En sådan politik er selvfølgelig abstrakt formuleret her, men det er et spørgsmål om denne politik kan konkretiseres på anden måde end ud fra den konkrete praksis /!/. På samme måde som det er umuligt at forestille sig et alment materiel grundlag for udviklingen af en almen socialistisk uddannelsespolitik, som vi mener der gøres i den eksisterende fagkritikkonception ud fra dobbelthedsforståelsen. (s.8)

Hermed har vi så igen fået suspenderet enhver form for revolutions-teori. Og som kondekvens af 2-4 års arbejde i Fronten med kritikken af den politiske økonomi og kritikken af uddannelsesøkonomien, ka man nu ikke forestille sig almen tendenser for de forskellige arbejds-krafters kvalificeringsbehov, sat af kapitalen og arbejderklassens o.a. modstand og modkrav. Og alt hva Marx, Lenin, Krupskaja o.a. foresillede sig om polyteknisk uddannelse i arbejderklassens revolutionære interesser er så manet i jorden - tillige med de faktisk revolutionære nærrende omvæltninger inden for uddannelsessystemerne i Sovjet, DDR, Kina, Cuba, Albanien, ..

Jeg vil herefter søge at illustrere hvorledes disse politiske positioner har udartet på et par vigtige områder. Mine eksempler lider af åbenbare informationsmangler - fordi politikudviklingen er foregået isolationistisk, hva der jo er helt legitimt i følge vore anarkisters synspunkt. Hermed ka man jo selvfølgelig osse både for-melt og til en vis grad reelt unddrage sig kritik.

(3) Politikken på AUC.

SR i Århus har gennem DSF leveret studentrepræsentanter og faglige konsulenter til opbygning af AUC. Det stod på i hvert fald mindst et år før centrrets første studentehold i 74. Desuden rekrutterede rådf- front instruktører til rudmodtagelser/-projekter i 74 og 75.

Ingrid Kopp og Karl Erik Schøllhammer fungerer fortsat som skole- lere m.v. på AUC og formodentlig osse som konsulenter. Deres og rådets indsats inden for det sidste år er ikke diskuteret indenfor front- sammenhæng, i hvert fald det sidste halve år.

Jeg har selv fungeret som konsulent osv. sammen med Ingrid i første halvdel af 74. I denne periode blev diskussionsreferencen til FFAU og parlamentarikerAU og rådets formandskab prioriteret. Hva der især hav- de betydning for en række politikmodsatninger til DSF's teokratiske linje.

Denne periodes arbejde havde (mindst) to vigtige konsekvenser: (1) de kommende studenter blev anset for det vigtigste fagkritiske

politiseringsmateriale. Men i forhold til lærerbesætningen, især på hum, blev det vigtigt at få så mange fagkritiske undervisningsas- sistenter ansat som muligt. Det lykkedes faktisk at få mobiliseret og ansat 10-12 kvalificerede (front)folk. Hertil noen københavner og periodevis senere endnu et par århus-folk.

(2) FF måtte seriøst overveje at kritisere og kvalificere DSF cen- tralt, dvs. i præsidiat, i det omfang DSF ku anses som instrument for relevant politisering af de højere uddannelser, og deres opbygning. Især Inger Rasmussen sku som resultat heraf være frontens politiske trumfkort til det ny præsidiievalg ved kongressen i foråret 75.

I 75 er det lykkedes Ingrid og Karl Erik at sælge deres politik i no- en udstrækning. SR/AUC's DSF-repræsentant til formandsmøder er stør set loyaliseret. To lokale folk har trukket fra rådets forretnings- udvalg, stort set med begrundelser om, at det parlamentariske arbejde er forkert at indgå i overhovedet, bl.a. fordi der ikke er et poli- tisk grundlag for det "Mobiliseringsstrategien" i forlængelse af sommerskolingen sættes op som alternativ. (jf. AUC-nyt 3.7.10.75.) De korte begrundelser har ikke samme anarkistiske og sekteriske ka- rekter somdet gule oplæg, men samme Klangbund. Denne finder man igen tydeligt i "et debatoplæg om centertanken og AUC's historie til ruskursus -75", som er "udarbejdet af instruktører fra hum og samf". En argumentatorisk og delvis indholdsmæssig pendant til til sty- relsesoplægget i SR-blad 8. Formodentlig skrevet er de sammen mennes- ker. Hva er meningen?

Sommerskoling og anden skoling er (formodentlig) iværksat af Ingrid og Karl Erik. Abstrakt set er det entydigt godt. Men det er en interessant detalje, at en gammel frontmand fra nordisk, Erik Stær- feldt, der har mange års skoling bag sig gennem arbejde i front og KF, blev udelukket fra at være skoler i kapitallæsning. Af Ingrid Kopp. Hva fanden er meningen?

I øvrigt er det lykkedes for disse frontens rådsfolk, eller sna- rere rådets frontfolk, at etablere en række modsætninger mellem de fornuftige assistenter på stedet og en del af de studerende gen- nem den isolationistiske fremfærd. Hva fanden er meningen?

Det korte af det lange er; på AUC fremføres politik og skoling i stor stil i Frontens navn, uden at andre end de sammensvorne har kendskab til det. Meningen er praktiseret anarki.

54

(4) Politikken i forhold til DSF.

Rådet i Århus, først med Ingrid som formand, dernæst Kristian, mente fra et vist tidspunkt og i hvert fald op til semesterstarten, at Inger i for stort omfang blev socialiseret af DSF-teknokratiet som uddannelsesformand. Det er muligvis rigtigt. Jeg ved for lidt konkret om det. Men fx. at DSF-kritikken og -udmeldelsen af DVS blev kørt igennem præsidiets og formandsmøde uden politiserende diskussion i medlemsorganisationerne. Støttet af Inger. Siden fik SR/AU afblæst udmeldelsen til en indstilling af samarbejdet, som sku efterfølges af en nøjere omfattende kritik. Formentlig fornuftigt.

Men disse og andre væsentlige problemer er ikke diskuteret i Fronten. Jo, der kommer en kritik af DSF i næste SR-blad. Og formodentlig som fast fortsat spalte, for der er ganske rigtigt meget at kritisere. Men kritikken blir lagt ud til såkaldt diskussion blandt "studenterne", og herunder Fronten, efter at politikken er lagt og i stor udstrækning allerede iværksat.

Kritikken er en "kamp mod DSF-bureaukratiets eksistens". Aktuelt med krav om at præsidiets indstillinger sine traditionelle opgaver: "forsøg på politisk koordinering af studenternes kamp", "gennemførelse af seminarprogram mv.", "varetagelse" af den borgerlige offentlighed". I stedet ska præsidiemedlemmerne arbejde decentralt i forhold til MO'erne (medlemsorganisationerne), og fx. mødes en gang ugentligt, især til "sikring af information til og informationsudveksling imellem MO'erne". På længere sigt ka DSF ikke blive en socialistisk studentorganisation, for den vil blive selvstændigt gjort uden basis. Og i øvrigt peger "socialistiske studenters behov på nuværende tidspunkt ikke - overhovedet - () i retning af behovene af en landskoordinerende instans." (fra DSF-cirk. 3324/4-21 - 16.10.75. Per B. Clausen, Inger Rasmussen, Birgit Viskum).

Som sagt praktiseres denne politik af tre i præsidiets mindretal. Bl.a. i informelle præsidietsammenhænge med argument om "frånlygt afholdte seminar med tilfældig sammenløberde mennesker ingen betydning havde for dette, men at der derimod var opbakning fra alle fagråd på AU. hva der jo er løgn. Denne politik er end ikke blevet diskuteret i hum-rådet endnu. Heller ikke blandt psykologerne fx. Og medicinerne er i hvert fald ikke enige. Men det er måske jur-rådet der støtter?

Indholdsmæssigt ka politikken umiddelbart se meget fornuftig ud, så længe der ikke er meget synlig substans på. Det er i hvert fald de væsentlige problemer den vil tackle. Men denne tackling er snævert

55

forbundet med det gule teoretiske manifest - og blir derfor praktiseret anarkistisk sparkeri.

(5) Rådets politik på AU.

Det er klart at den anarko-sekteriske politik ka tilbageføres til det sidste års (halve) styrelse på AU. Jeg mener man må kritisere formandskaberne for den isolationistiske linje, der nu er blevet strategi for "den konkrete politik". Og jeg mener at netop denne udvikling er et af de relativt få, men så meget desto mere fremtrædende eksempler på en kritisabel bormert arbejdsdeling inden for Fronten. En kritik som det gule oplæg jo gør meget i selvkritik og -vurdering skorter det mere på.

Rådets sidste offentlige udspil er kritiseret i Fagkritisk Frontblad, hvor jeg tilslutter mig C.C. Møllers kritik. Så det vil jeg ikke gøre mere ud af.

Derimod vil jeg lige bemærke tre ting:

(1) at disse omfattende politik-udviklinger har virket reelt nedprioriterende på rådets normale funktioner, bl.a. de interessemæssige (SU, bolig), men osse de man efter den prakticistiske centrale erklæret vil prioritere. Den politiske agitation over for studenterne fx. omkring boykotten af de faglige udvalg og adgangsbestyrrelsen, er tabt på gulvet. Rådets særlige indblik i agitationens politiske funktion gør osse at SR, i fælge Kristian Græsborg, ikke vil prioritere central agitation op til rådsvalget.

(2) rådets centrale åbenhed er endvidere bemærkelsesværdigt taktisk over for Fronten. På frontseminaret blev det klart at de gule taktik var at undgå konfrontationer, der ku medføre krav om konkret politisk diskussion af deres linje. Siden er denne linje i hvert fald kørt af i DSF-sammenhæng, så sent som på formandsmøde d. 20. okt. Frontens AU ku ha været indkaldt samme dag, hvor en del af dets medlemmer alligevel sad og diskuterede i et "udvidet sekretariatsmøde". I forlængelse af samme formandsmøde i DSF, har det langt om længe været nødvendigt formelt at ta DSF på dagsordenen i hum-rådet, især fordi der er lagt op til sprængning af præsidiets og ekstraordinær kongres. Hum-rådet vil d. 27.10. formodentlig blive afkrævet efterbevilling af den allerede førte politik - evt. under politisk pression om at rådet går af, hvis ikke osv.

(3) påstanden om "at det altid har været vanskeligt at fremføre konkrete uddannelsespolitiske problemstillinger i FF og vel at mærke at få respons på dem" ... "endsige få en politisk diskussion om

om hvorledes frontfolkene i studenterrådet skulle forholde sig" (det gule oplæg s.15) er ren demagogi.

Det har været et vanskeligt område at tackle, hva MMFG-oplægget osse redegør for (s.20ff). Men rådsfolkene ka bl.a. kritisere sig selv for det (jf. "Kritik af frontparlamentarikken", s.2.3, FB nr.3).

Og i øvrigt har det arbejdsfelt været på dagsordenen siden Frontens reorganisering, bl.a. i:

- 28-sidersoplægget, okt.72
- "om den parlamentariske politik i fronten", nov.73
- "den orange bog" (Per Jauerts oplæg), okt.74
- "H-planskompendiet", 74
- hum-rådets KOMS-kritik, 74
- MMFF 18.11.74.
- MMFF 28, 2.75 (herunder det planlagte uddannelsespolitikseminar, der ikke blev til noget), og på
- frontseminaret 10.-11-oktober (hvor anarkisterne undveg konkret diskussion).

Dette peger på et generelt problem der er Frontens: at dens politiske grundlag, historie og udvikling tenderer mod at falde væk eller forkortes hos dens medlemmer. Det peger igen på behovet for en kritisk genoptagelse af en programmatisk diskussion i Fronten, jf. de to delopgaver jeg opstillede i Forbemærkningen.

(6) Opfordring til politisk renselse i Fronten.

Der er en række væsentlige kritikpunkter i det gule oplæg, som jeg ikke har berørt, eller kun ganske lidt: de bornerte arbejdsdelinger, fagkritikkonceptionen, herunder den såkaldte dobbelthedsopfattelse, den parlamentarisk-politiske sikringsstrategi. Jeg har derimod fremdraget oplæggets politisk-organisatoriske konsekvenser af disse kritikker. (Disse kritikker er som oftest noget kyklopiske. Det ene sektens riske øje skuer kun byråkrati, kegifimering, bornerthed osv i Frontens fagkritiske praksis og forståelse - som så i øvrigt hugges til kun at være den "institutionaliserede" del af aktiviteterne (s.11). Helt grotesk blir anti-autoriteten når den vil udnævne frontens passive rolle til at være "fagkritikkens potens afhænger af antallet af læreransættelser". (s.20)).

Det fremgår af mit oplæg, at jeg mener Fronten ska bekæmpe disse konsekvenser frontalt. Især som en afvisning af at la resten af efterårets front-diskussion sylte ind i parlamentarisk-politisk diskussion:

Osse selv om rådsfolkene truer med/tilbyder at trække sig, hvis de ikke vil arbejde loyalt i forhold til Fagfronternes og medlemsmødets indstilling d.3.november.

I øvrigt mener jeg det er en unødvendig politisk belastning at en intenderet socialistisk organisering som Fronten tillader sig at ha medlemmer, der erklæret og faktisk undergraver dens politik og/eller udvikler den sekterisk.

Man ska her være opmærksom på, at den anarko-sekteriske linje ikke støtter, men modarbejder, er centralt udspil fra FF's side, jf. seminarer m.v. Dette udspil er konkret blevet diskuteret som et "kriseprojekt", som en agitatorisk, skolingspræget og forskningsmæssig ramme for en række aktiviteter, for såvel de fag som rammes af undervisningsstop, som andre, fx. medicin. Det er klart at krisen som sådan ikke ka være politik- og strategigrundlaget for Frontens programmatiske udvikling. Og her ska man ikke la sig forvirre af, at krisen netop er grundlaget for det gule oplægs kritik af fagkritikken (s.4). - Tværtimod ku et kriseprojekt være det udadrettede, mobiliserende agit-prop-arbejde for Fronten det næste halve år.

Jeg mener at Fronten fremover må prioritere sine ressourcer, sin politiske diskussion og praksis, omkring de problemer og arbejdsfelter hvorom der er enighed eller front-solidarisk uenighed og kritik.

FOR EN RØD FRONT.

jk.

Rapport om Fagfront Biologi
:.....

Fagfront Biologi blev oprettet i april i år, som en naturlig konsekvens af, at Nat-geos faglige Front havde vist sig at være en inadaquat faglig, decentral frontorganisering. Fronten blev funderet på FF's "Grundlagspapirer" og struktureret efter det gængse mønster med MM, AU o.s.v..

Indtil nu har vi været i en mobiliseringsfase, så medlemskriteriet har blot været tilslutning til Frontens grundlag. Det har medført et stort medlemstal (p.t. ca. 75), men ^{til gengæld} politiske afklaringer noget problematisk. Det har bl. a. vist sig ved at en række projektgrupper, der startede i foråret med stor optimisme, mere eller mindre er gået op i lort på grund af forskellig teoretisk baggrund hos medlemmerne.

Vi har forsøgt at råde bod på dette ved forskellige skolingsinitiativer. I foråret kørte to Kurasjehold, og her i efteråret kører vi tre integrerede introduktionshold med kritipoløk (Kapital, krise og stat m.m.) udd. øk., fagrelateret ditto, videnskabsteori (bl. a. Sohn-Rethel og naturalialektik (nødvendigt på grund af komm S-mobilisering, men selvfølgelig med et kritisk udgangspunkt!!!)) og specifikke fag-kritiske problemstillinger (bl. a. reduktionisme, økologi o. a.). Der deltager ca. 40 medlemmer i introduktionen, og desuden har en del medlemmer deltaget i sommerskolingen.

Der er tre projektgrupper i gang. De beskæftiger sig med 1) Fagbeskrivelse, 2) Studieplanskritik og 3) Økologi.

Fagfront Biologi vedtog på efterårets første medlemsmøde at tilslutte sig FF som kontingentbetalende, men samtidig blev det erkendt, at vi ikke kan deltage mere end sporadisk i centralt arbejde før vi har konsolideret os decentralt. Derimod vil vi skruppelløst trække på FF i det omfang vi finder det ønskeligt!

Finns Bendixen

NB. Denne rapport er ikke forelagt hverken FBMM eller FBAU, so den står for egen regning. F.B.

58

Vedr. FFAUM 751006, pkt. 8.

Statusrapport mat-fys.

Mat-fys fagfronten har 30-40 medlemmer, den er ikke tilknyttet FF, men 8 enkeltpersoner er. Arbejdsområder p.t.: 1) Skoling. a) intro til kritpoløk, b) stud. bev. hist. c) arb. bev. hist. og aktuelle situation. Deltagerantal hhv. 20,6,6. 2) Aktionsgruppe. Andre aktiviteter har været ruskursus og studieplansrevision. Fronten er organisatorisk velfungerende, men politisk splittet, hvorfor man kører på et minimumsprogram. Enkeltmedlemmer deltager i fagligt/politiske aktiviteter inden for analytisk kemi og systembeskrivelse.

Andreas Munk-Madsen,
Datalogisk afdeling, tlf. 128355-lok 147.
Nymunkegade, 8000 Århus C.

Rapport fra fagfronten HHA til AU.

Fagfronten ved HHA blev dannet i slutningen af august 75 og den befinder sig derfor i en fase, hvor kun det faktum at der nu er etableret et fælles forum for diskussion af aktiviteter, som allerede kørte inden den formelle frontdannelse, adskiller forholdene fra tidligere. Disse aktiviteter er indeholdt i det skolingsarbejde, som påbegyndtes i efteråret 74 for både sprog og økonomis vedkommende.

De former, som i strategisk og taktisk henseende må anses for adækvate for et socialistisk arbejde ved Højskolen har endnu ikke materialiseret sig i konkrete identifikationer af de specifikke mulighedsbetingelser ved højskolen, men er stadigvæk indhyllt i en ikke velafgrænset fagkritisk selvforståelse.

En mere specificeret afklaring af vores placering på HHA indebærer udover identifikationen af de eksisterende muligheder og betingelser osse en afklaring af hvordan disse skal udnyttes. I denne sammenhæng skal osse indtænkes at Liste R just har tabt rådsvalget og at det samme antageligt vil ske til styrelseslovsvalget. Disse to ting, som her er sket (vil ske) er et brud på en næsten treår gangmel "tradition" for halvårde rådsfolk og blegrøde medlemmer i de styrende organer. Tabet af Rådet betyder umiddelbart en yderligere isolering af fronten og indebærer muligvis osse en række mere praktiske problemer af ressourcemæssig art. Det er ikke problemer som er uløselige, men de sætter en (måske god) nødvendighed af at vi som frontfolk begynder at tænke udover vores egen politiske og teoretiske skoling og bl.a. oparbejder og implementerer formidlingsformer for fagkritikken til de resterende 99,5% af de studerende.

Udover ovennævnte, som formentlig vil få ret stor vægt i efterårets diskussioner er der selvfølgelig skolingsarbejdet, hvilket vi stadig opfatter som krumtappen for fagkritikudviklingen.

Med henblik på at etablere teoretiske erfaringsammenhænge i skolingsarbejdet som går i retning af en større fagspecificering er skolingene her fra efteråret blevet adskilt for sprog og økonomi, således at sprogfolksskolingene kører i sammenhæng med aktiviteterne på nogle af sprogfagene på AU.

Efterårets skoling: Økonomi

2. Bindes læsning + kriseteori: 1 gruppe (startede med intro. efterår 74)

1. Bindes læsning : 1 gruppe (lige startet)

Introduktion : 1 gruppe (lige startet)

Sprog

1. Bindes læsning : 1 gruppe (startede med intro. + kvindeprob.FE 74)

Introduktion : 1 gruppe

trædelsesformer, specielt med henblik på forholdene på arbejdsmarkedet.

4. Reformismegruppe.

I denne gruppe har man arbejdet mee statsteori og specielt med analyser af socialdemokratiet.

3 Ud over disse aktiviteter er der konkret planlagt et strategiseminar d. 11/11, dette som optakt til en strategidiskussion på faget.

Fronten erkendte denne diskussion som nødvendig på baggrund af for årets erfaringer:

dels havde man ikke nogle genuine socialistiske perspektiver at udstikke i forbindelse med "mobiliseringerne"

dels var der nogle konkrete uenigheder mellem statskundskabsrådet og styrelsen som det var nødvendigt at fronten diskuterede.

Dette resulterede i nedsettelsen af en strategigruppe, der skulle forberede disse diskussioner. Denne arbejdede i sommerferien og har nu produceret nogle papirer til brug i diskussionen

0000 Aktiviteter i rådet

På statskundskab er der en speciel politisk situation: Sorte lærer dominerer helt lærerkorpsset, "røde" studenter dominerer i studentermassen. Dette fører til mange konfrontationer med lærerne både i og uden for de styrende organer. (Eks. vort institutblad er lige blevet slagtet)

Rådets aktiviteter kan deles i:

Organarbejde: Dette tager en del tid - fører til begrænsede resultater. Bliver dog betragtet som en - indtil videre - vigtig taktisk kampplads.

Arbejde i forhold til de studerende: Udgivelse af institutbladet, afholdelse af studentermøder mm. m.h.t. studentermøder er vi i færd med at eksperimentere med debat/gruppemøder af forskellig karakter.

analysearbejde: arbejde i diverse statslige indgrebsanalysegrupper, erhvervsfunktionsanalysegrupper mm. (her bliver afgrænsning i forhold til fronten vanskelig)

Derudover har der traditionelt været lagt meget arbejde på i styrelsen. Dette o. p.t. indstillet p.g.a. politiske uenigheder, dog følges arbejdet opmærksomt i fællesrådet (se bl nr. 8)

ARBEJDET PÅ STATSUNDERSKAB/SAMFUNDSFAG.

Aktiviteter inden for fronten.

1. Skoling.

I ugen efter efterårsferien startes 6 skolingshold for russer. Indholdet bliver dels en køkret beskæftigen sig med og kritik af den borgerlige videnskab russerne får serveret (hvertil er der udarbejdet en materialesamling, udkommet på FAGTRYK), dels politiske diskussioner af faglig og generel art.

skolingsgruppe.

til sikring af denne skoling er der oprettet en skolingsgruppe, bestående af samtlige skolere (ca. to pr. hold) plus rep. fra AU. Denne gruppe skal også formidle kontakt til rådet, da det kan være af vigtighed i forbindelse med de politiske diskussioner.

Herudover fortsætter to KritPolk-hold fra sidste semester.

I forbindelse med det nye skolingsprojekt blev der nedsat nogle fagkritikgrupper omkring videnskabssteori

økonomi
komparativ politik
sociologi

disse grupper har produceret materialer til skoling og det er meningen at de skal arbejde videre for at forbedre kritikken/give den mere politisk potens.

2. Under fronten kører der en række projektgrupper:

1. Den danske stats konkrete interventioner.
En gruppe der arbejder specielt med venstre regeringens økonomiske politik, set i forhold til deres egen delvist keynsianske selvforståelse, og en marxistisk kritik af samme.
2. Interventionsformer og planlægning.
Har arbejdet med ændringer i de statslige indgrebsformer, specielt med nyere statslige forsøg på planlægning (regionalplanlægning)

3. Kriseteori

i denne gruppe arbejdes med den nuværende krise og dens frem-

Muligheder i forbindelse med 1/12 - situationen.

På st/sa. sker der ikke nogen forandringer i undervisningen.

Dette - i forbindelse med studiets bundne og borgerlige karakter i øvrigt - gør, at der ikke kan forventes en bred mobilisering i den forstand at undervisningen nedlægges og alternativt undervisning el. lignende startes

etimod vil situationen kunne benyttes til en yderligere politisering af de studerende: Vi er generelt ofre for den samme statslige uddannelsespolitik.

K.H.t. arbejdet i forbindelse med kriseprojektet mm. vil dette blive taget op i forbindelse med ovennævnte strategiseminar.

Ole G. Hansen

Rapport fra Etnografisk fagkritisk Front. - efteråret 75.

- Etnografi-fronten rummer to forskellige fagkritiske fremsted. Fronten går på to ben, men endnu har det ikke været muligt at få dem til at gå i takt. Det forholder sig således, at en gruppe under Fronten teoretisk orienterer sig i retning af den franske struktur-marxisme og Althusser-inspireret antropologi; mens en gruppe, som udgør tyngdepunktet i Fronten, er front-tro i den forstand, at en begribelse af Kritikken af den politiske økonomi er uomgængelig - også for en kritisk antropologi.

- En front-gruppe har arbejdet med oversættelse af en række franske tekster, og samme gruppe overtager redaktionen og arbejdet med udgivelsen af tidskriftet: IMRA. marxistisk antropologi, som hidtil har været administreret af en gruppe københavnske antropologer.

Et imperialisme projekt af 1½ års varighed er ved møje og besvær, og efter at have skiftet ansigt et par gange, sat igang. Gruppen tager udgangspunkt i Kritikken af den politiske økonomi, og lægger sig op ad de forsøg, der er tegnet af Christel Neuss og Bush; samtidigt med at den orienterer sig i - og kritiserer - de forefaldne imperialisme teorier. Projektet munder ud i et forsøg på at rekonstruere det etnografiske Genstandsområde.

- Skoling: Kapitalen 3. bind bliver læst på tværfag, mens bind 2 læses af en gruppe med assistance fra nordisk. Skoling for nye er endnu ikke sat i værk.

- E.F.F.-au: Jørgen, Lars, Grethe.

let nogle erfaringer med københavnerne omkring vores/ deres indhold i fagkritikken).

Det vigtigste for øjeblikket: Arbejdet op til valget og strategidiskussion.

M.h.t. efterårets skoling kører fronten 1. Binds og 2. Binds læsning internt på instituttet.

Planerne for skolingsprogrammet for nye studerende er på indværende tidspunkt endnu ikke afsluttet, men skal bl.a. indeholde studentepolitik- og strategidiskussion og i højere grad end tidligere være fleksibel over for studenternes krav.

(Birgit Aarhøj)

Rapport fra fagfront psykologi.

Gennem det sidste års tid har der på psyk. været ført en del diskussioner omkring frontens grundlag og politik i det hele taget. På et videreudviklingsseminar i foråret enedes vi om at få udformet et programskrift for fagfront psyk., der skulle rumme nogle refleksioner omkring de områder, vi fandt var væsentlige at beskæftige os med, bl.a. oparbejdelsen af en materialistisk socialisationsteori, intelligensens rolle i klassekampen, frontens forhold til det parlamentariske arbejde og H-plansindgrebene. Grundet forårets aktiviteter og sommeren i øvrigt er der først blevet nedsat en gruppe til at udforme udgødkast nu til efteråret. At der er nedsat denne gruppe medfører dog ikke, at de øvrige frontfolk skal forholde sig passive, men de skal også i deres basisgrupper medreflektere disse overvejelser og i det hele taget diskutere, hvad fronten som front skal beskæftige sig med.

Da vi hidtil har været en stor, men forholdsvis passiv front, har vi fundet det nødvendigt at stramme medlemskriterierne. Frontfolk skal være (der er dog enkelte medlemmer, som ikke er) tilsluttet en basisgruppe, hvor der er nedsat følgende:

1. Klinisk psykologi, socialiseringsteorier - en gruppe på forprøven.
2. Diskussion omkring psykoanalyse- marxisme
3. Freud- læsning
4. Kritisk praktikgruppe, hvor man vil forsøge at tage nogle problemer op i forbindelse med praktiktiden
5. Kritisk klinisk psykologi, hvor man forsøger at gennemarbejde/ kritisere nogle terapiformer for i det hele taget at finde ud af deres anvendelighed.
6. En pedagogik-gruppe, hvor man forsøger at opsummere nogle erfaringer fra de sidste års læsning omkring kritisk/marxistisk pedagogik m.h.p. opgaveskrivning og opgaveafløsning.
7. Arbejdspsykologi: Produktionsmåde - bevidsthed.
8. En støttegruppe til Børge Fogsgårds timer på tværfag (psykoanalytiske socialiseringsteorier)

Øvrige aktiviteter i efteråret: Afholdelse af et seminar med fagkritisk organisation, psyk.lab., Kbh d. 1.2. i 11. Hovedtemaet er: Politisk psykologi, hvor vi bl.a. vil beskæftige os med det parlamentariske arbejde og H-plans strategi, studenterbevægelsen, videnskab, uddannelse og kapital samt fagkritikkens indhold. (vi regner ikke med at få afklaret dette, men muligvis få udveks-

AGIT-PROP!

AGIT-PROP FOR EN AGIT-PROP
FOR FRONTEM!!!!!!!!!!!!!!!

Forbemærkning: På baggrund af diskussioner i AU, fagfronts-seminar og medlemsmøde i august-september har Fagfronten for dansk nedsat en AGIT-PROP-gruppe. Den fungerer, i koordinering med AU og øvrige arbejdsgrupper, som motor for det opprioriterede udadrettede fagfrontarbejde til de (potentielle) socialister på faget.

Dette arbejde har bl.a. jeg diskuteret med kammerater i andre fagfronter og arbejdsgrupper (Frontbladet), samt fremført problematikken i FFAU og på PF-seminaret 10.-11. oktober.

I øvrigt propaganderer oplægget for sagen.

Jan Knus/23.10.75.

(1) Sagens politik.

AGIT-PROP

ka vi selvfølgelig ikke forstå som funktioner, hvor vi blot kælder mere eller mindre tilfældige oplysninger og socialistiske argumenter i hovederne på Frontens sociale basis, serveret som en lind og velssmagende grød med et par håndstrøede røde knaldperler i.

AGIT-PROP MÅ PRAKTISERES SOM DEN POLITISKE KONSEKVENSAF EN SOCIALISTISK ORGANISERET, REVOLUTIONÆR "DIDAKTIK OG ÆSTETIK"! AGITATIONS- & PROPAGANDA-ARBEJDET ER DERFOR OSSE EN POLITISK LÆREPROCES I SIG SELV!

Forstået sådan må AGIT-PROP derfor faktisk og praktisk opprioriteres fremover som en del af den politiske kvalificering, som i for stor udstrækning har været fraværende i Fronten.

AGIT-PROP

er ikke et spørgsmål om vilje til at udadrette Fronten eller en indholdstom parole om at opløse Fronten til decentralisering og total-politisering som studenterrådets styrelse o.a. for tiden er tilbøjelig til at reducere (uddannelses)politikken til for øjeblikket.

(2) INTRODUKTIONS-MØDERE.

studenterbevegelsens og fagkritikkens historiske udvikling i dempolitiske og organisatoriske former. Hvorledes er den socialistiske studentebevægelse ud fra tidligere erfaringer i den nuværende situation? Møder d. 5., 12., 19. og 26 november. Som tekstmateriale udsendes en antologi på FAGKRIK med tekster fra perioden 1968-75. Møderne forber gennem mundtlige oplæg, film, musik m.v. Gruppearbejde mellem møderne. Fest afslutter det første møde. - Yderligere information om tilmelding og indhold senere.

(3) POLITISK SKOLING.

a Forskoling: Kapital, krise, stat. I december måned vil Fagfronten køre et skolingsforløb, som i mindre grupper skal medvirke til en forståelse af den kapitalistiske krise. Samtidig er forskoling en introduktion til nogle af de problemer, som vil blive teoretisk gennemarbejdet i forårets grundskoling.

b Grundskoling: Kritikken af den politiske økonomi. Da fronten betragter den marxistiske teori som sit og fagkritikkens grundlag vil vi fra ca. 1. februar tilbyde en skoling i en tematisk gennemgang af Kapitalens I. bind.

(4) FAGKRITISKE PROJEKTER.

a Fagkritikkens historie. I forlængelse af introduktionsmøderne skal dette projekt behandle de fagkritiske aktiviteter, projekter og produkter, der er udviklet på danskfaget og i den øvrige studenterbevægelse siden 1968. Start omkring begyndelsen af februar.

b Krise-projekt. Et projekt om kapitalens aktuelle krise, som den former sig på de forskellige samfundsområder, herunder uddannelses-sektoren og arbejdsmarkedet. Teoretisk kritik - praktisk kamp!

De hidtil nævnte aktiviteter er åbne osse for ikke-medlemmer af Fagfronten.

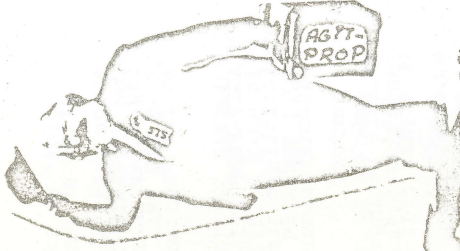
Herudover vil der i Fagfronten bl.a. være tema-styrede medlemsmøder, som omhandler: (1) den parlamentarisk-politiske situation (2) mellem-lagsproblematikken (3) socialistisk uddannelsespolitik og -strategi (4) socialistisk fag-politik for dansk-faget (5) skolingsproblematikken (6) fagfrontens politik, strategi og organisering.

NEDBRYD DE BORGERLIGE FORSKNINGSIDEALER!!

NEJ TIL DEN KAPITALISTISKE STATS CENTRALSTYRING!!
NEDBRYD ILLUSIONERNE OM DEN PARLAMENTARISKE POLITIK !!

STYRK FAGKRITIKKEN!!

AKTIONER!!

- (3) - gennem relevante, bl.a. teknologiske og "kulturelle" medier
- (4) SØGE AT FREMME EN HISTORISK OG SAMFUNDSMÆSSIG BEGRIBELSE AF DEN FAGKRITISKE OG SOCIALISTISKE KAMP DER MÅ FØRES PÅ UDDANNELSESOMRÅDET
- FOR DERVED AT GI ANVISNING TIL POLITISK HANDLING I EN TEORETISK-PRAKTISK SOCIALISTISK KRITIK OG KAMP PÅ DETTE OMRÅDE, SAMT I KONKRET ENHEDSARBEJDE PÅ ANDRE RELEVANTE SAMFUNDSOMRÅDER.
- (5) Det socialistiske perspektiv heri er, at bidrage til opbygningen af et organiseret kampberedskab, kvalificeret af socialistisk praksis, bevidsthed og sanselighed. Det kommunistiske perspektiv heri er, at bidrage til oplyselsen af det kapitalistiske modsætningsforhold mellem sanselighed og fornuft - og til frembringelsen af det al-kommunikerende og producerende menneske.

Kommentarer til mandat-forslaget: ad (1) Det sir sig selv at Frontens AGIT-PROP helt overvejende ska forholde sig til eksisterende og potentielle socialister i Frontens sociale basis og arbejdsområder - det borgerlige universitet i Århus - og derudover i tilknytning til konkrete arbejds sammenhænge (aktuelt: skoling/FA og solidaritetsarbejde), til progressive mellem-lag og militante arbejdere. I det omfang Fronten får oparbejdet en praksis bl.a. de færdiguddannede (evt. arbejdsløse) akademikere må dette område inddrages.

ad (2) For de der anser Fronten som en organisering af socialister omkring et (fag-/uddannelses) politisk program - tilknyttet en politisk udvikling og en række politisk- og organisatoriske aktiviteter - er det indlysende, at AGIT-PROP-arbejdet ikke ka selvstændiggøre sig fra denne organiseringstrategi. Tværtimod må det udformes i tæt samarbejde med Frontens politiske beslutningsstruktur og arbejdsområder: FFAU, (MVFG) medlemsmøder/-seminarer, Fagkritiske Aktiviteter (sektor-) skolings-grupperne, solidaritetsarbejdet, de lokale AU'er og øvrige adhoc, eller mere permanent arbejdende, fagkritiske grupper - og i forhold til det parlamentarisk-politiske arbejde Fronten engagerer sig i, i de styrende organer og interesseorganisationerne. (Mere om organisering senere).

ad (3) Velkommen til det 20. århundrede - hvor løbeseden, plakaten og tidsskriftet ikke mere ka være enerådende agitationsmidler, men hvor

Det er vigtigt at forstå, at AGIT-PROP i sig selv ikke løser indholdsmæssige politiske problemer, sålidt som organisatorisk omstrukturering eller anarkisering alene løser modsatte tendenser inden for Fronten (eller i den socialistiske studentbevægelse).

KRAVET OM AGIT-PROP STILLES MATERIALISTISK

af den socialistiske strategi og politisk udvikling for del-kampen inden for uddannelsesområdet - og af de samfundssatte materielle betingelser herfor.

De materielle betingelser for offensiv AGIT-PROP har været tilstede et stykke tid: den statsligt formidlede kapitalstyring af uddannelsessystemet er på dagsordenen - ikke blot teoretisk og analytisk forudgrebet, men konkret, her og nu. Den socialistiske kamp mod statskommandoen må være tilsvarende konkret - dvs. bl. a. af-fetichere stats- og parlamentsfunktionerne.

Samtidig har kapitalens indbyggede krideproduktion bragt sig selv materielt på dagsordenen. Det skærper klassekampen på arbejdsmarkedet. Herved muliggøres og nødvendiggøres udvidelsen af solidaritetsarbejdet og det konkrete kritik- og kampsamarbejde mellem socialistiske studerende/ akademikere og militante - evt. arbejdsløse - arbejdere. Men samtidig skærpes osse klassekampens fremtrædelse på uddannelsesområdet og går bl.a. ly for politisk repression. Som må afsøres. Konkret. Og organiseret.

Det politiske mandat: AGIT-PROP er på én gang den udadrettede agitatonske politiske formidling af den kapitalistiske materialistets udbygning og repression - og propagandaen for den socialistiske kamp og strategi herimod, relateret til Frontens sociale basis (: potentielle socialister - primært studerende, men osse lærere og i mindre omfang TAP'ere - på universiteter og de mellemuddannelser Fronten engagerer sig i - men osse socialistiske kammerater uden for Fronten) - og samtidig er det politisk kvalificering af de frontfolk, der udfører denne agitation og propaganda.

Formuleringen af det politiske mandat for AGIT-PROP-arbejdet ka fx. ta udgangspunkt i følgende forslag:

AGIT-PROP-arbejdet ska gennem agitation og propaganda

- (1) - til fortrinnsvis studerende og lære, men osse til øvrige progressive dele af mellem-lagene og arbejderklassen
- (2) - udfra Fagkritisk Fronts og Fagfronternes generelle politiske ningslinjer og platform

teresseorganisationer/styrende organer, som i forhold til socialistisk kritik af og arbejde mod de borgerlige uddannelser) - og dels fordi propagandaen ikke er båret af en frontdiskuteret strategi, men som reelt mål bl.a. har en undergravning af Fronten (bl.a. fordi omklamringen af "hele" studentermassen afskærer fra at indse nødvendigheden af en kvalificeret socialistisk organisering af kritikken og kampen, og tværtimod lægger hovedvægten på "selvorganisering", "fagene" og total-politisering slet og ret).

SR-bladets linje er en negering af kampens og AGIT-PROP'ens socialistisk organiserede og strategiske niveau.

Fagkritisk Frontblad. Som antydnet gennem disse eksempljer, og tidligere, mener jeg man må skelne politisk-funktionelt mellem (1) dels en front-intern politisk kvalificering og (2) en organiseret AGIT-PROP, uadrettet mod Frontens sociale basis.

Det er i forhold til (1) jeg ser Frontbladets hovedopgave: som et (af flere) forum for politisk diskussion, kritik og initiering mellem såvel fagkritisk front og enkeltfrontene, som mellem de arbejdende fronter og grupper indenbyrdes. Efter min mening er det altså bl.a. her DEN POLITISKE DISKUSSION FØRES FØR DEN AFOMISERET ELLER ANARKISTISK PROMOVERES PÅ OMRÅDER DER HAR AFGØRENDE INTERESSE FOR HELE FRONTEN.

Jeg mener altså ikke at Frontbladet ska omfunktioneres til et agit-prop-organ - i hvert fald kun i forhold til skolegrupperne, hvor det direkte bør ku anvendes. Fronten bør derimod udvikle specifikke medier, osse skrevne, for sin agitation og propaganda. Det gælder osse for det parlamentarisk-politisk område.

Polit-kult: Det er ikke en skrivfejl. Det ska ikke stå prolet-kult (proletarisk kultur). Udviklingen af en proletarisk kultur er ikke, slet ikke isoleret, socialistiske studenters/akademikerens opgave.

Polit-kult er - i mangel af bedre -betegnelsen for bl.a. den politiske kultur som Fronten kun yderst minimalt har prioriteret siden 1972. Allerede ved at benævne sig politisk, adskiller den sig fra den borgerlige kultur, der som bekendt ikke vil være ved at den osse er det. Det socialistiske indhold må nærmere perspektiveres i en anden omgang. Det er min opfattelse, at afsondringen og privatiseringen af "det sociale/sanselige" fra det fagkritiske og socialistiske arbejde er en virkelig kritisabel borgerlig op-

splittelse af en selvforstået/tendentiel socialistisk livsførelse. Og at den er langt mere grundlæggende end den arbejdsdeling der som tendens eksisterer inden for Fronten mellem "fagkritik" vs. "parlamentarisk", "kritikpolk" vs. "Klassekamp" og i andre for drejelser. Det har været en hovedlinje for Fronten at agitere for nødvendigheden af og praktisk muliggøre en alsidig kvalificering. Når det personligt og praktisk politisk ikke er blevet indlöst tilstrækkeligt, er det bl.a. fordi vi er "for dårlige" socialister. Men ikke kun derfor (jf. MMFG's beretning).

Men altså, siden 72 har de små kulturrevolutioner været forbeholdt kollektiverne, ÆSKEN (hvis oprettelse bl.a. skete gennem frontmedlemmer) og FAMU (Fodbold Aktion Marxister Leninister under JAI) - med enkelte (fag)fest-traditioner som undtagelse (psykologi og Trøjborg siden foråret).

Semesterstart-festival'en genoptar og udvider en næsten fortrængt praksis: Alternativ grundlovsfest 70, Frontens studentforeninger (70-72) og (front)rådets valgfester - hvor AGIT-PROP og POLIT-KULT om ikke dækker hinanden, så dog kun teoretisk ka adskilles. Hvem kører "studenteforeningen" idag?

Musik-frontens socialistiske kaffestue-rock ved sidste PF-seminar bør heller ikke være en undtagelse. Er Frontens rev-band et løfte?

I gamle dage krævede Fronten en rød jul...i dag mumler noen at Fronten er for "ædru".

(2) Forslag til politikens organisering og arbejdsopgaver.

Det følgende forslag er let omarbejdet og udvidet fra det oprindelige forslag fra Fagfronten for Dansk.

Agit-prop-gruppen består af tre undergrupper eller dækker tre hoved-arbejdsfelter, der selvfølgelig ka og ska integreres: textgruppen, billedgruppen, lydgruppen.

Agit-prop-udvalget har en/flere repræsentant(er) fra de tre områder plus en AGIT-PROP-sekretær. Sekretæren/flere er medlem af AU. Udvalget er samtidig multi-medie-udvalg.

Som kommissorium for agit-prop-gruppen foreslås:

Textgruppen: indsamling, produktion og distribuering af løbesedler, bullitin'er, plakater, større opsatser, vægaviser, transparenter, "slikpinde", mærkater m.v.

Billedgruppen: indsamling, produktion, distribuering af foto, film, video - undersøgelse og evt. brug af relevant kontakt med Trøjborgs A-V-udstyr, universitetets filmoptagere m.v., studenterfilmklubbens og Workshoppens ressourcer, frontfolks private (?) understyr - og øvrige socialistiske billedmagere (kunsthistorie...)

Lydgruppen: optage, producere, distribuere tale, musik m.v. i forbindelse med møder, aktioner, demonstrationer, fester - herunder organisation af indpiskere og agitatorer til kurser-mæssig aktivitet - kontakt til socialistiske lydmagere/musikere (musik-fronten...)

AGIT-PROP-udvalget: er organisatorisk krumtap for disse aktiviteter med sekretæren som energisk og fantasifuld indpisker. Politisk ansvarlig i samarbejde med AU og de implicerede arbejdende grupper (skoling, sektor-, solidaritet, fagfronter, ..). Opgaverne er:

(1) redigering og koordinering af fagkritisk Fronts AGIT-PROP - på uni og andre steder

(2) journalistisk dækning af relevante begivenheder, gennem relevante medier

(3) opbygning af arkiv for studenterbevegelsens og fagkritikkens udvikling (især på AU) med henblik på dokumenteret historik og

agit-prop

(4) udvikling, produktion, distribuering af emblematik for (fag)Fronten: manifest bannere, bannere, (fane??), ..

(5) i samarbejde med skolingsgrupperne fremstilling af "intern skolingsmappe" (studenterbevegelsens historie/revolutionær organisationsteori, ..) til brug for skoling og øvrig politisk kvalificering: indeholdende (med suppleringsmuligheder) de papirer m.v. der er nødvendig til forståelse af Frontens og fagfronternes og studentepolitikens politisk-organisatorisk udvikling

(6) varetagelse af kontakter til fagkritiske/socialistiske organisationer og offentligheder - og om nødvendigt den borgerlige offentlighed

(7) initiere og koordinere en teoretisk-politisk kvalificering af agit-prop

(8) initiere og koordinere polit-kult .

Dette til diskussion i FFU, FFMM, fagfronter m.v. For de enkelte Fronter er der selvsagt specielle problemer jeg ikke er opmærksom på. - På nordisk er i større eller mindre omfang alle punkter påbegyndt.

Den konkrete gruppe-organisering er mindre væsentlig. Mit arinde er politisk. Mod anarkiet. For en

RØD

FRONT

OBS - OBS - **BETALT ARBEJDSKRAFT**

Gennem det sidste års tid har frontens arbejdsudvalg og undergrupper søgt at gøre flere og flere af de egentlige rutine-arbejdsopgaver lønede. Det er sket dels for at gøre frontens funktioner så uafhængige af enkeltindviders aktuelle opførelser som muligt, dels for at prioritere en række informations-opgaver højere end tidligere.

Det er kun et fåtal af de mange praktiske funktioner, der er betalte, men vi er meget interesseret i at få opbygget et kartotek over folk, der vil arbejde mere eller mindre, hyppigere eller sjældnere osv.

Hvis du arbejder i eller i sammenhæng med fagkritisk front og er interesseret i at sælge din arbejdskraft, kan du ringe til kontoret på Katrinebjergvej 65, st.th., tlf. 16 88 85, mest praktisk mellem 13 og 15. Du skal tale med Per Krogager, Ole Frydensberg eller Mogens Hegnsvad.

Opgaverne er hovedsageligt renskrivning af referater, oplæg, frontblads-artikler, fagtryk-tekster osv. Her er vi både interesseret i én, der vil arbejde det meste af hver torsdag og andre, der vil arbejde mere varierende. Vi vil også gerne i kontakt med frontfolk, der har erfaring med trykning på offset-maskine.

Lønnen er ca. 25 kr. i timen.

Omkostningerne ved betalt arbejdskraft betales hovedsageligt gennem besparelser i trykning, porto osv.

HVIS INTERESSERET :
HENVEND DIG TIL FRONTENS KONTOR PÅ KATRINEBERGVEJ 65 st.th.,

tlf. 16 88 85, helst ml. 13 og 15.

- Drik FF til maden !
eller

- Jeg bruger også MMFG med FFlour !

Frontbladgruppen modtager med glæde andre forslag til paroler, som kan knyttes til dette foto eller andre frontmanifestationer. Fotos, tegninger o.l. med frontrelevans vil vi osse meget gerne se.

PRAKTISKE OLYKKEHISTORIER VÆR. FAGLITTEK FRONTBLAD

Hvad anår det til frontbladgruppen: indleverede materialer tekniske udformning, så må visse specielle ting pointeres. For det første skal stoffet indleveres på hvide, renskrevede (uden fede overstrengninger og trykfejl) A-4 ark uden huller (originalindskrivningen-ikke fotokopi eller stencilat). For det andet skal siderne bære nummereringen på bagsiden (sådan at det ikke går igennem papiret), og være sat sammen med almindelige papirclips.

A-4 siderne nedfotograferes til A-5 format. Man bør der for skrive A-4 siderne på mellemste linjefastand-11/2- for at opnå det bedste resultat. Afstanden fra den øverste kant skal være 3 1/2 cm, og ved start på et oplæg en tydelig overskrift. Afstanden til nederste kant skal være 1 1/2 cm. Endvidere skal der være 3 cm margin i venstre og 1 1/2 cm i højre side. Oplæggene skal afleveres eller sendes til Katrinebjergvej 65. Ved personlig aflevering skal de lægges i frontbladets kasse på kontoret, og uanset hvordan de indkommer skal de være der inden fastsatte dead-line. (Jvfr. udgivelsesplan indtil jul i Frontbladgruppens kommentarer s.2-4)

deadline
FOR FB 5
d. 7. NOV.

(UDKOMMER DEN 13. NOVEMBER)